HERRENS DRÅPLIGA GÄRNINGAR

AV

PER NILSSON

ÅBY

EGET FÖRLAG

HERRENS DRÅP-LIGA GÄRNINGAR

AV

PER NILSSON

ÅBY

EGET FÖRLAG

Stockholm 1922
HÄROLDENS TRYCKERI

Förord.

Uppmuntrad av den spridning mina förut utgivna böcker haft och genom de många vittnesbörd, som kommit mig till del, att de fått vara ett medel i Herrens hand till själars frälsning, till Guds barns förnyelse och uppbyggelse samt sjuka till helbrägdagörelse, går jag nu, enligt min Mästares kallelse, att utgiva ännu en bok, som har att meddela åtskilligt om »Herrens dråpliga gärningar», sådana jag har sett och hört dem utföras genom hans mäktiga hand, och som ännu vittna om att »Jesus Kristus är densamme i går och i dag, så i evighet».

Som bekräftelse på vad jag här ovan sagt, vill jag meddela ett par exempel. En troende syster berättade för mig, att hon vid ett tillfälle sände min bok »Underbara bönhörelser och upplevelser» till en bekant i Värmland, som var blind. Han lät sig föreläsa boken, kom till tro på helbrägdagörelse, fick nåd att taga ut den ur Guds stora kraftförråd och fick sin syn igen. Prisad vare Herrens namn!

Ett annat exempel berättades mig av en person i Malmö: »En dag kom till mig en ung man, klädd

i stor, mjuk hatt och såg för övrigt ut som en riktig ungsocialist samt frågade om jag kände någon fabrikör Olsson där i staden, och om jag visste var han bodde. Då jag på båda dessa hans frågor svarade: »Ja», fortsatte han: »Jo, jag har läst en bok med titeln »Underbara bönhörelser och upplevelser», och där berättas om flera fall av helbrägdagörelser som skulle hava ägt rum genom nämnda fabrikör Olsson. Jag måste nu gå dit och förvissa mig om detta verkligen är sant, och om så är fallet, då skall jag bliva en annan människa.» Han fick adressen, uppsökte fabrikör Olsson, fick bekräftelse på att det var sant, lämnade sitt hjärta åt Gud, blev frälst, samt gick med till ett möte på kvällen och avlade där vittnesbörd om vad som skett.

Göre Herren också detta enkla vittnesbörd om »Herrens dråpliga gärningar» till välsignelse för många! Jag behöver väl icke säga, att du skall helt och hållet se bort ifrån de mänskliga redskapen, ty dessa äro ett intet. Det är Herren som utför sitt verk, och det är genom hans hand som dessa gärningar hava blivit gjorda, och därför skall också han allena hava äran. Hjälp mig dock att prisa honom och upphöja hans namn för vad han genom sin nåd behagat göra.

Åby i februari 1922.

PER NILSSON.

I.

Min hjärtebön.

Gud, min käre himmelske Fader, du som är rättfärdigheten, heligheten och kärleken själv; du som styrer och leder allt med din mäktiga hand; du som danat oss människor så underbart och som skapat oss till din egen avbild; du som gjort offret av din enfödde Son, det största du kunnat bringa för en fallen världs frälsning; inför dig vill jag nedfalla; dig vill jag tillbedja; dig vill jag upphöja och ära; dig vill jag tillhöra och tjäna och för dig vill jag kämpa och lida, ty ingen är så underbar och skön som du.

Jag vill tacka dig, min Gud och Fader, för vad du varit för mig. Tack för den faderliga omvårdnad du ägnat mig och de mina intill denna stund. Ingen fader på jorden skulle kunnat ägna oss en sådan omvårdnad. För varje dag har du dukat bordet för oss, du har givit oss kläder, hälsa, krafter och allt det vi varit i behov av. Då andra källor hava sinat, har din källa flödat så mycket rikligare. Vilken nåd, vilken nåd! Hav tack för din aldrig sviktande

trofasthet. Vänner hava svikit i avgörelsens stunder; de hava ryggat tillbaka inför ditt stora offeraltare; fiender hava smitt ihop sina planer för att hindra mig från att gå din väg, och ovännen har lagt ut sina snaror, i vilka han trott sig kunna fånga mig, men under allt har din eviga trofasthet aldrig svikit. Du har alltid stått troget vid min sida; fiendernas planer har du gjort om intet, och ovännens snara har du röjt undan. Herre, ännu i dag står jag med dig. Vilken nåd! Vilken nåd! Djävulen har väl tusende gånger sagt: »Du kommer på skam», och människor hava instämt: »Du kommer på skam.» Men ännu står jag, står med dig, för dig och i dig. Min Gud, jag vill tacka dig! Offentligt, inför alla och, om det vore mig möjligt, inför hela världen vill jag tacka dig.

Jesus, min Frälsare och Konung, du som gjort offret av himmel, härlighet och allt som var dig kärt och dyrbart; du som utblottade dig själv och i tjänareskepnad kom till en fallen värld med sin synd, skuld, sjukdom, lidande och nöd, tagande det allt på dig, bärande det i din kropp upp på korsets träd; du, som i din oändliga kärlek ännu såsom den gode herden söker dina förlorade får, och som den hemlöse konungen ännu står utanför människohjärtats dörr och klappar, dig vill jag prisa och ära; dig vill jag älska och tillhöra. Av din nåd, din kärlek, dina sår och ditt kors vill jag berömma mig.

Hav tack, o Jesus, därför att du sökte mig i min förvillelse; tack att du klappade på mitt hjärta; tack

för reningen i ditt blod; tack för vilan i dina sår. Tack Jesus för din underbart milda röst, som talat så ljuvt till mig i såväl de mörka som de ljusa stunderna av mitt liv, talat så milt bestraffande, så kärleksfullt uppmuntrande och så innerligt tröstande. Då andra hava dömt, har du frikänt; då andra hava klandrat, har du uppmuntrat, och då andra hava klagat, har du tröstat. Jesus, huru underbar är du icke i din nåd och huru outgrundlig i din kärlek! Jag vill prisa, ära och upphöja dig. Inför alla, om så vore inför hela världen, vill jag förhärliga ditt stora och underbara namn.

Helige Ande, du himmelska duva, hjälparen och hugsvalaren, även dig vill jag upphöja och ära! Ty vad hade jag varit utan dig. Utan dig hade jag aldrig kunnat vandrat den väg jag fått gå; utan dig skulle jag ej kunnat frambära det budskap, som jag gjort; utan dig skulle jag ej hava skrivit en enda av mina böcker, och utan dig skulle jag ej kunnat bliva till den välsignelse för sökande och längtande själar som jag genom din nåd fått vara. Hav tack du Helige Ande för din eld, ditt ljus, din inspiration och din kraft.

Inför dig, du treenige Gud, vill jag förödmjuka mig. Inför dig vill jag bekänna, att jag ingenting annat är än stoft, och jag har alltid varit ett svagt kärl för dina himmelska gåvor. Jag har varit trög då det gällt att gå dina vägar och att löpa på dina budords stigar. Dock vet du, Herre, att jag alltid velat gå din väg, jag har velat göra din vilja, och

jag har alltid sökt att förhärliga ditt namn. Du har sett till min vilja och mitt uppsåt, därför har också ditt välbehag vilat över mig. Och nu, Herre, vill jag alltfort ligga vid dina fötter, stå till din tjänst och vara ditt redskap. Låt mig, Herre, få vara och endast vara, vad fordom din tjänare Johannes var, en röst genom vilken du ropar ut ditt budskap, din hand, ett finger, som pekar på det Guds Lamm, som borttager världens synd, en fot, som alltid villigt går dina ärenden, ett ditt redskap, som du får använda som du vill.

O, min Gud, förbjud att jag någonsin skulle falla offer för den förfärliga dårskapen att taga någon ära från dig. Hjälp mig, att jag ej heller någonsin må falla offer för den frestelsen att söka människors pris, gunst eller erkännande. Herre, inför ditt ansikte står jag, i din tjänst verkar jag, och inför dig skall jag en gång avlägga räkenskap. Hjälp mig, Herre, att leva i dig, att offra mig för dig och att alltid söka endast din ära.

Så en bön Herre, en min hjärtebön, och det är den bön som fordom din tjänare bad: Giv mig ett dubbelt mått av din ande och av din kraft. Jag tackar dig, min Gud, för vad du har givit mig, men min själ sträcker sig fram i längtan efter ett dubbelt mått av den Ande och kraft, som redan genom din nåd kommit mig till del. Detta på det att jag mera må kunna förhärliga dig, min dyrbare Frälsare, på det jag bättre må kunna tjäna den lidande och döende mänskligheten på jorden, och på det jag må bliva

till större välsignelse för ditt rike och bättre kunna befrämja din sak till dess du kommer.

Så skall du, Jesus, komma för att hämta din brud. Du säger: »Se, jag kommer snart.» Då skola vi få utbyta korset mot kronan, svärdet mot segerpalmen, pilgrimsdräkten mot bröllopsskruden. Ännu en liten tid i pilgrimslandet, ännu en liten tid av strid och kamp, och så kommer vår brudgum, vår älskade Jesus och Frälsare. Ära, halleluja! Kom Herre Jesus, kom snart! Herre, hjälp mig att då vara redo för ditt möte! Amen.

II.

Märkvärdiga omvändelser.

Mor och hennes omvändelse.

Gives det ett ord, som kan mera vidröra hjärtats strängar, än ordet mor? Det var hon som bar mig på sina armar under de späda åren av mitt liv; det var ock hon, som så mången gång under omsorgen om sin lille gosse, vakade sig trött om nätterna. Det var hon som sedermera alltid mötte mig med ett öppet och deltagande hjärta under livets mångahanda strider; för henne kunde jag omtala allt, även det som man ej kunde omtala för någon annan. Aldrig skall ett ord från den lägre världen ljuda i mina öron mera välljudande än ordet mor.

Min mor var den ädlaste, mest uppoffrande och kärleksfulla bland mödrar. Aldrig tänkte hon på sig själv, utan endast på oss. Ännu minnes jag från min barndomstid i det gamla föräldrahemmet huru som mor, sedan vi andra gått till sängs och de flesta sovit flera timmar, satt uppe, flitigt sysselsatt vid spinnrocken eller vid stickstrumpan. Trots det att hon hade en liten och svag kropp och under

större delen av sin levnad en klen hälsa, var hon alltid glad och frimodig. Hon levde i tron på sin Frälsare, lycklig och nöjd. Hon förstod ej så mycket av religionens djupare frågor, men vad bättre var — hon förstod att leva religion.

Redan under mina tidigaste år förklarade läkaren vid ett sjukdomstillfälle att hon ej kunde leva mer än högst ett halvt år. Jag minnes huru denna hemskt dystra tanke trängde sig inpå mig: »Ett halvt år till och vi skola icke längre hava någon mor.» Men Gud behagade dock att i sin nåd göra annorlunda. Vi fingo behålla henne i många år därefter, ända till dess hon för ett par år sedan och i sitt sjuttiofjärde år fick gå hem till Gud. Då gick hon ifrån oss till det ljusare landet därovan. Mor, varför gick du ändå ifrån oss så snart? Varför fick du icke stanna hos oss ännu någon tid? Nu skall mitt öga aldrig mera här på jorden få skåda ditt kära, blida ansikte. Dock vill jag icke missunna dig den vila du fått efter ett långt arbetsfyllt och mödosamt liv härnere i denna sorgens och mödornas värld. Hon gick hem överlycklig i sin Gud och Frälsare. Hon väntade på Jesus som på en kärkommen gäst. Min bror berättar, att då han, som han plägade göra, på aftonen gick upp för att höra huru det var med henne, brukade hon fråga: »Tror du att Jesus kommer och hämtar mig i natt?» Så kom också Jesus och hämtade henne. Hon är nu hemma, bärjad undan alla sorger, strider och mödor, som ännu göra sig gällande här nere i denna lägre värld. Inför

ditt minne, mor, vill jag inviga mig på nytt i den Mästares tjänst, vilken du, om ock i det tysta, så troget tjänade. Och med Guds nåd skall jag en gång få möta dig i landet därovan, där ingen synd, död eller skilsmässa mer skall vara.

Angående min mors omvändelse vill jag meddela följande: Den ägde rum under de första andliga brytningstiderna i vårt land. I den socken, i södra Skåne, där mina föräldrar bodde, rådde stort andligt mörker. Människorna gingo i kyrkan på söndagarna, men väl hemkomna därifrån levde de i synder av alla slag. Jag minnes hurusom en del bönder, särskilt efter nattvardsfirandet på söndagsförmiddagen, plägade på eftermiddagen samlas i sällskap för att sedan köra från gård till gård och genom dryckenskap, svordomar och andra upptåg använda återstoden av denna dag. I grannsocknarna däromkring hade den fria andliga rörelsen trängt in, men i vår socken voro alla dörrar stängda för densamma. Ingen vågade öppna för en fri evangelisk predikan. Min far var redan då en på Herren troende, men jag fruktar för att han dock icke hade mod att bryta med den allmänna meningen, och för övrigt skulle troligen icke min mor på den tiden varit med därom. Slutligen var det dock en bland bönderna, som vågade att göra brytningen ifråga och öppna sina dörrar för en evangelisk predikan. »Gården är väl min, och jag har väl rättighet att öppna den för vem jag vill», förklarade han. Sagt och gjort, den första frikyrkliga predikan där i socknen utlystes att hållas

hos honom. Detta var för socknen något nytt och väckte för den skull stort uppseende. Det var en predikant Dahlqvist från Malmö som skulle predika. Mycket folk strömmade till, flera än som bekvämt kunde rymmas. Naturligtvis var jag som liten parvel med. Predikant Dahlqvist höll en god, evangelisk predikan. Han betonade särskilt vikten av omvändelsen samt möjligheten för oss att bliva Guds barn och att få visshet om vårt barnaskap redan här i tiden. Detta var för de flesta en helt ny förkunnelse. Att man kunde bliva ett Guds barn här i tiden och här få visshet om detta sitt barnaskap var något som man aldrig hade tänkt sig. Det blev till följd därav stor oro och livligt samtal angående saken bland folket. De flesta höllo denna förkunnelse för en farlig villfarelse, som man borde akta sig för. Saken kom till församlingens kyrkoherde, och han fann sig föranledd att söndagen därpå hålla ett särskilt tal till sina församlingsbor, vari han varnade för den villfarelse som höll på att tränga sig in i församlingen. Han slöt sitt tal med följande ord: »Mina kära församlingsbor, bliven sådana I ären.» Detta, trots det att han visste sig hava framför sig drinkare, svärjare, horkarlar, skökor och syndare av alla slag.

Min far hade, som ovan nämnt är, redan förut kommit igenom till frigörelse och funnit frid med Gud, varför han ej så mycket berördes därav. Men annorlunda var det med min mor; hon kom i stor oro. Vem hade rätt, frikyrkopredikanten eller kyrko-

herden? Var det möjligt för oss att bliva Guds barn här i tiden och kunde vi verkligen här vinna visshet om detta vårt barnaskap? Inför dessa spörsmål stod hon villrådigt frågande. I denna sin ställning tog hon sin tillflykt till Gud. Hon bad Herren att han skulle leda henne till sanningen och fram till erfarenhet av densamma. Efter tre dagars bönekamp kom svaret i en förnimbar erfarenhet av ny födelse och i en jublande förvissning om att hon var Guds barn. Sedan hon fått denna erfarenhet tvivlade hon aldrig på sitt av Gud givna barnaskap. Förvissningen därom sviktade ej under livets mångahanda växlingar. Den höll under de tyngsta sorger och genom många prövningar för att till sist föra henne in genom den öppna himlaporten.

Far och hans omvändelse, liv och verksamhet.

Min far var från sina tidigaste år en sökare efter sanningen. Han plägade därför ofta gå långa vägar till kyrkor där någon mera bemärkt eller andligt sinnad prästman predikade. Dock kunde ej alla dessa vallfärder och hans många kyrkobesök och andaktsövningar skänka honom den frid hans hjärtas innersta längtade efter. Slutligen blev det klart för honom, vad så många andra fått erfara, att det är ej, vare sig genom kyrkobesök eller andaktsövningar, som människan skall bliva frälst, utan uteslutande genom tron på Guds nåd uppenbarad i Jesus Kristus. Sedan denna sanning blivit för honom klar,

dröjde det ej länge förrän den också blev hans erfarenhet. På Guds nåd levde han i många år och på samma Guds nåd gick han lycklig och glad, i stor frid hem till Gud.

Sedan han kommit till frid med Gud, fortsatte han med att frimodigt bekänna den nåd som kommit honom till del på samma gång som han efter hand drogs alltmera över på det frikyrkliga området. Detta gjorde att han i vår hemtrakt blev mycket missförstådd och flera gånger blev han kallad till förhör inför församlingens kyrkoherde. Därigenom fick han också tillfälle att inför honom bekänna den nåd som blivit honom given igenom tron på Jesus Kristus. Men trots detta, fick han också erfara många bevis på det förtroende, som hans omgivning hade till honom, då det gällde andliga ting. Många gånger blev han kallad till sjukbäddar och fick då tillfälle att där vittna om Guds nåd till frälsning. På så sätt tror jag att han fick vara till välsignelse för många och fick leda flera in på livets väg. Han, jämte ett par andra personer där i staden, togo initiativet till att ett bönehus uppfördes på platsen, och under en längre tid var han också ledare för en söndagsskola som fanns där.

Framför allt var han en bönens man. Han bad mycket, detta isynnerhet de senare åren av sin levnad, då han ingenting annat orkade att göra. Säkert är, att få människor hava, som han, aktat uppå apostelns uppmaning: »Bedjen utan återvändo». Min bror, som då var ofrälst, har efteråt bekänt, att

han nästan alltid, då han kom in i de gamlas hem kände bönens kraft. »Då jag då såg mig om efter far», sade han, »satt han alltid borta i sitt hörn och bad. Mest bad han om sina barns frälsning. O, huru många böner han uppsände för vår räkning! Han fick också se sina böner besvarade, i det att av hans åtta vuxna barn sex blevo frälsta före hans bortgång. En av dessa var då redan före honom bärgad för evigt. Tre av hans elva barn hade den store Barnavännen tagit hem redan i deras späda ålder. Av dem som kommit till Jesus, såsom svar på hans böner, var jag den förste. Evinnerligt lovad vare Herren för denna förmån. Strax efter min omvändelse fick jag vara redskapet i Herrens hand att föra en av mina bröder till Herren. Det är han som nu är hemma, bärgad för evigt. Alltså en av mina första kärvar. En annan av mina bröder blev kort därefter vunnen för Gud. Sedan gick det en lång tid, då hans tro och uthållighet i bönen sattes på de hårdaste prov. Mina övriga syskon voro snälla och ovanligt fästade vid föräldrahemmet och de gamla, men frälsta tycktes de ej vilja bliva. Till sist kom dock bönesvaret i det att strax före mina båda föräldrars hemförlovning tre av mina syskon samt tvenne mina svägerskor blevo vunna för Gud. Nu är det endast två av mina bröder som ännu leva främmande för Gud. Att även dessa till sist skola vinnas för Herren, därom har jag ej det ringaste tvivel, ty så många böners barn kunna ej gå förlorade.

Min mors bortgång var ett hårt slag för far, hårdare än han vid sin höga ålder tycktes kunna bära. Han, min gamle, käre far, skrev till mig efter min mors död: »Jag sörjer mor så mycket. Jag missunnar henne visst icke den vila hon fått efter ett mödosamt liv; men jag saknar henne så mycket. Om nätterna kan jag ej sova, jag ligger och gråter över att mor gått ifrån mig.» Men han behövde ej känna saknaden så länge. Endast två månader efter mors hädanfärd fick far följa henne efter till det land där de evigt skola få vara tillsammans och där ingen skilsmässa mer skall vara. Han somnade in så lugnt och fridfullt i tro på den Frälsare, som han under en så lång tid av sitt liv så troget hade tjänat.

Käre far, så har dina böner på jorden tystnat. Vilken förlust! Men kanske beder du fortfarande i himmelen för dina ännu på jorden kämpande barn. Om så är, bed då också för mig, att Herren i sin nåd ville skänka mig all den kraft och visdom, som jag står i behov av, för ett helt utgivande i hans tjänst för hans namns förhärligande och en döende världs frälsning. Inför ditt heliga minne vill jag svära den himmelske konungen en evig trohet. Huru länge det skall dröja innan jag får möta dig i härlighetens värld känner Herren allena. Men den tid som förunnas mig här på jorden skall tillhöra honom, och honom allena. Och när till sist kallelsen kommer även till mig att avkläda mig min stridsrustning för att gå till det bättre land, skall jag åter

få möta de kära som gått före mig hem. Till dess: handen vid svärdsfästet och blicken mot höjden! Och så går det framåt till seger och hemåt. Prisat och lovat vare Herrens namn!

Min brors omvändelse.

Såsom svar på mina föräldrars böner kom min brors omvändelse. Min bror, om ock i det yttre en ordentlig person, var en tid djupt sjunken i otro och förefÖll vara gudsförnekare. Herren talade emellertid till honom på flera sätt. Först tillstötte sjukdom, som hade det med sig, att han lade alldeles bort bruket av rusgivande drycker, tobak m. m. Men därigenom hade hans hjärta dock icke kommit i förening med Gud. Det första djupare andliga intryck fick han genom läsningen av min bok »Underbara bönhörelser och upplevelser». Då han genomläst denna ställdes han inför frågan: »Är detta sanning? Om så är, måste det ju finnas en Gud och ett liv efter detta.» »Det stod klart för mig», sade han, »att du ej skrivit en osanning, ty jag visste att du var för ärlig att göra detta. Alltså måste det finnas en Gud och ett liv efter detta.» Anmärkningsvärt är, att det i boken för honom mest överbevisande var just det som jag skrivit under rubriken »Andeuppenbarelser». Denna del, som så många ha skrivit till mig om och grälat på mig för, och som somliga påstått vara från själva djävulen, fick vara medlet att nedbryta min egen brors

otro och bereda vägen för honom till frälsning. Liknande vittnesbörd har jag hört från flera andra håll.

Någon tid därefter kom han att övervara en fest, som hölls i metodistkyrkan på den plats där han bodde. »Under det jag satt där och lyssnade till det föredrag som hölls», berättar han, »föll Guds Ande över mig, och jag brast ut i häftig gråt. En broder kom till mig och frågade om vi skulle gå fram och bedja. Visst skola vi bedja, blev mitt svar. Jag reste mig, och under det jag tillsammans med nämnde broder gick gången fram till altarrunden, kom Guds kraft så överväldigande över mig, att jag kände den som en elektrisk ström genomgå hela min kropp. Den gick ned i fötterna, ut i fingrarna och hela mitt inre uppfylldes av lov och pris till Herren. Då jag kom fram till altarrunden var jag både frälst och andedöpt.»

Det dröjde icke länge förrän han började vittna om Herren, med den påföljd, att varhelst han så gjorde, blevo själar frälsta och Guds barn grepos av förkrosselse och många fördes ut till frihet i Herren. Ett halvt år därefter fick han också gåvan att i likhet med de etthundratjugu på första pingstdagen prisa Herren på främmande tungomål. Herren har fått använda honom som ett sitt vittne på flera platser till stor välsignelse och jag hoppas att han så skall få göra i allt större utsträckning under tider som komma.

Ett nattligt möte med Gud.

En kort tid efter mina föräldrars bortgång hade jag en natt ett särskilt möte med Gud. Det hände att jag en söndagsafton, då jag kom hem efter dagens möten, kände en egendomlig andlig tomhet i min själ. Jag kände det som om alla mitt själslivs luckor voro tillstängda. Jag kunde ej finna någon egentlig anledning därtill, ty jag visste icke att något stod emellan Gud och mig, och dagens möten hade i det hela taget varit goda. Jag försökte att bedja, men jag fick ingen kraft därtill. Det var som om mina böner ej stego längre än till taket. Min hustru prisade Gud, men jag kunde det ej. Vad skulle jag göra? Det blev mig klart att här var ingenting annat att göra än att gå fram i naken tro.

Jag tackade Gud för erfarenheten, ty den visade mig så tydligt att den välsignelse och kraft, som kommit mig till del, icke på minsta sätt är min egen, ty då Herren tog sin hand ifrån mig så stod jag där lika kraftlös som det svagaste av hans barn på jorden. Jag hade ju ej ens kraft till att bedja. Jag gick så till sängs, och efter en stund somnade jag samt sov till fram på natten då jag vaknade under förnimmelse av att himmelen var öppen över mig. Jag kände Herren så medelbart nära. Det gick över min själ formligen vågor av ljus, visdom och salighet. Flera bibelställen och andliga spörsmål, inför vilka jag stått frågande utan att finna någon lösning, löstes för mig liksom av sig själva.

Därefter fick jag i Anden skåda en syn. Jag såg tvenne pelare stående tätt intill varandra, den ena något högre än den andra, och från dem båda uppsteg en doft som spred sig vida omkring bland människorna. Då jag undrade vad detta kunde betyda, var det som om någon talade till mig och sade: »Den ena pelaren är din fars böner och den andra är din mors kärlek. Din mors kärlek räcker dock icke upp till din fars böner. Doften, som uppstiger från dem, är deras barns vittnesbörd, som Herren skall låta utgå till människorna vitt omkring.» Under denna syn fick jag en särskild förnimmelse av att Herren i sin nåd ämnade göra min förut omnämnda broders och mitt vittnesbörd till välsignelse för sitt verk på jorden i dessa yttersta tider, men att detta endast var resultatet av samverkan emellan min fars böner och min mors kärlek.

Efter denna syn var det som om en osynlig hand gripit mig och fört mig ut i en översvallande ocean av glödande kärlek, och jag kände mig liksom simmande i detta djup av idel kärlek, under det att den ena vågen av salighet efter den andra gick över mig. Jag smälte bokstavligen ned till ett intet i mig själv under det att Kristus i sin oändliga kärlek blev större än någonsin för min själ. Inför denna förnimmelse av den levande Gudens närhet brast jag ut i hejdlös gråt där jag låg på mitt nattliga läger. Under det att tårarna ymnigt runno ned för mina kinder, jublade hela min varelse, kropp, själ och ande i levande Gud, prisande och lovande honom

för hans oändliga nåd och kärlek till oss ovärdiga människobarn. Det är dock att lägga märke till, att denna överväldigande välsignelse föregicks av trosprovet, den andliga torkan i min själ. Hade jag ej bestått i detta prov, utan låtit tvivel komma emellan, hade sannolikt välsignelsen uteblivit.

Underbara omvändelser under väckelsen i N.

Under den kraftiga väckelse som under ett par års tid övergick S—församlingen i N., och under vilken man beräknade att över tusen personer böjde sig inför Gud, förekom flera märkvärdiga omvändelser som jag här vill omtala.

Först vill jag dock nämna några ord om hurusom denna väckelse gavs såsom svar på bön. Under ett par års tid hade en grupp av troende varje lördagskväll varit samlade till bön om en väckelse över staden. Så kom tiden då bönesvaret kom. Det var i början av år 1919, då Herren så underbart utgöt väckelsens ande över nämnda församling. Gud grep in med sin kraft och frälste syndare, men till en början var det mest unga kvinnor som lämnade sig åt Gud, under det att de unga männen höllo sig borta från mötena. Detta förhållande jämte en särskild timad tilldragelse inom staden gjorde att särskilt de unge männens frälsning lades på de ledande personernas hjärtan. En allmän böne- och fastedag utlystes och skulle denna särskilt avskiljas till förbön för de unga männen i staden. Många

voro under den dagen samlade till bön och man anropade Gud särskilt om de unga männens frälsning. Detta med den påföljd, att samma kväll omkring ett 50-tal unge män kommo till mötet. Man frågade dem: »Varför haven I kommit hit i kväll?» Vartill de svarade: »Det veta vi ej själva. Vi hava ej på åratal varit på ett religiöst möte, men i kväll var det alldeles som om vi måste gå hit.» En sade: »Jag har icke varit på något religiöst möte sedan jag blev konfirmerad, men i kväll var det, som om en osynlig makt skulle hava drivit mig hit.» Det var Guds svar på bön.

Så kommo allt flera unga män på mötena och oomvända människor av alla åldrar och nära nog från alla klasser samlades i skaror. Folktilloppet blev omsider så stort att flera hundra måste av brist på utrymme stanna utanför. Dessa kunde stå i timtal utanför och vänta på att någon eller några skulle lämna mötet och därigenom plats beredas för några av dem att få komma in. Och då någon av de vakthavande männen bad dem gå till någon annan i närheten liggande lokal, där även möte hölls, svarade de: »Nej, vi vilja in här.» Det var Guds kraft som drog skarorna till mötena. En del kommo visserligen dit av nyfikenhet, och somliga av de unga männen i synnerhet hade nog till en början svårt att sitta stilla, men under allt detta verkade dock Gud mäktigt med sin ande, och många själar blevo frälsta och ibland dessa många unga män.

Bland andra, som under denna väckelse blevo om-

vända till Gud, var även en ung man som var ledare för en anarkistklubb där i staden. Det har berättats mig att han var så fördärvad av spritdrycker, att han ej kunde gå på sitt arbete om morgnarna förrän han hade förtärt ett visst kvantum sprit. Han hade redan i barndomen, vid en fyra års ålder, av sina föräldrar vants vid att förtära rusgivande drycker. Nu var hela hans kroppsorganism så fördärvad av sprit att han ej kunde undvara desamma. Den klubb för vilken han var ledare var känd och fruktad inom staden. Det har berättats mig, att man inom densamma skulle haft en särskild förteckning på en del mera kända och bemärkta män inom samhället, som vid det väntade bolsjeviksgenombrottet i vårt land skulle tagas av daga.

Så fick man inom klubben höra talas om mötena i S--kapellet, att sjuka skulle där hava blivit helbrägdagjorda, och att man där talade med tungor o. s. v., varför klubben beslöt sig för att gå dit för att de själva skulle höra och se vad där sig föregick.

Så hände sig, att ledaren med en hel del av sin klubb infann sig på ett av mötena. De slogo sig ned på ett par bänkrader längst nere i lokalen. Under mötet iakttogo de kritiskt allt vad som sig försiggick på mötet, men för övrigt förhöllo de sig stilla. De blevo intresserade av mötet och upprepade sedan sina besök gång efter annan. Under tiden talade Gud särskilt till ledarens hjärta. Han kände sig alltmera

olycklig i den ställning han befann sig. Han berättade efteråt, att då han kom hem från mötena kunde han känna sig djupt olycklig, men att han försökte att driva bort ifrån sig alla tankar på religionen bland annat genom att sjunga »Arbetets söner». Dock kunde »Arbetets söner» ingalunda giva ro åt hans arma fridlösa hjärta. Ju mera han försökte att driva oron ifrån sig desto olyckligare kände han sig.

Så kom påskdagen, och då fick man se anarkistledaren komma med på förmiddagsgudstjänsten. Det var många som då började misstänka, att det ej stod väl till med personen i fråga. Under kvällsmötet intog klubben med sin ledare i spetsen som vanligt sin plats i kapellet. Mötet fortgick, och man kom till den punkten i mötet, då inbjudningen ställdes till de bekymrade att komma fram och böja knä vid altarrunden. Vad fick man då se? Jo, själva anarkistledaren reser sig från sin plats, tar av sin rock och lägger den på bänken, varefter han vänder sig till sina kamrater och säger: »Farväl kamrater, nu går jag för att lämna mig åt Jesus», och så gick han gången fram till altarrunden där han böjde sina knän. Hans kamrater trodde ej på uppriktigheten av det steg han tog, de menade att han endast skämtade och sade sinsemellan: »Nu spelar J. läsarna ett bra spratt.» Och det fanns nog även bland de troende sådana som delade deras misstänksamhet undrande om han verkligen menade allvar. Man bad emellertid med honom, han bad själv och han sade sig vilja lämna sig helt åt Gud, varefter han

tackade Gud för syndernas förlåtelse igenom tron på Kristus.

Kvällen efter satt J. åter bland sina kamrater på någon av de nedersta bänkarna i lokalen. Det var då ännu flera som tvivlade på uppriktigheten av det steg han förra kvällen hade tagit, ty tänkte man: »Hade detta skett i uppriktighet, så hade han naturligtvis skilt sig från sina förra kamrater». Men så blir det tillfälle i mötet, för dem som önska att avlägga vittnesbörd, och en av de första som reste sig för att avlägga sitt vittnesbörd var J. Mitt i kretsen av sina förra kamrater stod han upp under det han yttrade ungefär följande: »Det var nog många här i går kväll som ej trodde att jag menade allvar, då jag gick fram och lämnade mig åt Gud, men det skall jag säga att det gjorde jag. Jag är frälst och lycklig i dag, och det är mitt fasta beslut att under hela mitt återstående liv tjäna Herren. Visserligen har Satan varit svår emot mig i dag. Men vet ni huru jag gör? Jo, jag ger honom en spark så flyr han. Ja, d. v. s. jag beder till Gud, så hjälper han mig.» Sedan fortsatte han att med stor frimodighet vittna om Herren och på det sätt han kunde verka Herrens verk. Han är nu ute på fältet och verkar som evangelist i Herrens tjänst, och vi tro att han där skall bliva till stor välsignelse.

En annan man där i staden, som var ganska fallen under begäret efter starka drycker och vars hustru var sjuk, blev också omvänd på ett rätt så egendomligt sätt. Det var tämligen fattigt i deras hem,

ty en del av arbetsförtjänsten gick till krogen och en annan del måste användas för läkare och medicin, vadan det som blev över var allt för knappt för familjens underhåll. Hustrun hade länge varit dragen till Gud, men därom vågade hon ej tala med sin man, ty han ville ej veta av någon religion. Men så en dag säger hustrun till sin man: »Jag har hört att de bedja med sjuka i S—kapellet och de bliva friska, jag skall bestämt gå dit och låta dem bedja för mig också, kanske kan jag därigenom bliva frisk.» »Ja», svarade mannen, »det tror jag ingenting på, men du kan ju göra ett försök. Kunna de bedja för dig så att du blir frisk, då måste jag tro att det är något verkligt med religionen, och då skall också jag gå dit och bli frälst.» Hon tog detta som ett medgivande från sin man att få gå dit, varför hon på kvällen gick dit och begärde förbön med det resultat att hon blev frigjord till sin själ och helbrägdagjord till sin kropp. Till en början undrade mannen om förbättringen skulle bliva varaktig, men då han såg att så verkligen var förhållandet, lät han sig överbevisas till tro på den kristna religionens kraft, varpå han följde sin hustru till S—kapellet, och där lämnade han sitt hjärta åt Gud.

På så sätt fingo både man och hustru följas åt på livets väg, och detta hade till följd att andra förhållanden i flera hänseenden inträdde i deras hem. Ingenting av arbetsförtjänsten gick nu till krogen och ej heller behövde man längre söka läkare och köpa medicin, varför inkomsten räckte gott till för

familjens underhåll. Detta var också något som barnen i hemmet märkte, ty en dag säger deras lille gosse till sin pappa: »Pappa, få vi nu hava det så här trevligt i hemmet jämt?» »Ja», svarade fadern rörd, »jag hoppas att vi genom Guds nåd skola få ha det så här gott jämt.»

En tredje märklig omvändelse ägde rum under samma väckelse. Den försiggick hos en man som flitigt besökte mötena men som föreföll vara mycket hård, under det han dock var påverkad av Guds Ande. Då någon talade till honom på mötena, uppmanande honom att lämna sig åt Gud, kunde han utfara i verkligt vredesmod. Under det möte då han senare lämnade sig åt Gud hade församlingens pastor tilltalat honom men fått ett mycket avvisande svar. Han lämnade honom då i den tanken att det ej lönade sig att tala vidare med honom. Så inträffade det i mötet att en syster fick frambära ett budskap i tungotal med uttydning och var detta en direkt uppmaning till syndare att icke motstå Guds Ande utan lämna sig åt Gud. Inför detta budskap brast den hårda mannens hjärta. Som pastor L. gick förbi honom fattade han honom i armen och sade: »Vill ni bedja till Gud med mig, ty nu kan jag icke stå emot längre? Herren talade ju direkt till mig.» Så följde han pastor L. fram till altarrunden, där han lämnade sitt hjärta åt Gud. Han har alltsedan levat i gemenskap med Gud samt med stor frimodighet vittnat om den frälsning som honom vederfarits.

Nämnde person hade en stark röst och ibland då han i sitt vittnesbörd blev riktigt inspirerad, kunde han blåsa i evangelii basun så att det hördes vida omkring, varför en och annan mera ceremoniös person tog anstöt därav. Så hade någon förebrått honom därför att han talade med så hög röst. Då han senare avlade ett vittnesbörd sade han: »Då jag tjänade Sveriges konung och var korpral i hans armé brukade min kapten en och annan gång giva mig en särskilt belöning, därför att jag hade så kraftig röst och emedan jag kommenderade så bra. Men nu, då jag inträtt i den himmelska konungens armé, klandrar man mig och vill förbjuda mig att med samma röst prisa denna min himmelske konung och att uppmana syndare att lämna sig åt honom. Men det skall icke lyckas. Dugde min röst i konung Gustavs armé, så duger den nog också i den himmelske konungens armé.»

Återigen ett exempel från ovannämnda väckelse. Vid ett av mötena var ock en direktör N. närvarande. Guds Ande talade till honom under mötet, och då inbjudningen kom till de frälsningssökande att komma fram och böja knä vid altarrunden så reste sig även nämnde direktör, lade av sig sin päls och gick fram samt böjde knä vid altarrunden. Man bad till Gud med honom och han fann den frid han sökte.

Sedan han lämnat sig åt Gud uttalade han farhågor för att hans fru skulle taga detta hans steg svårt. Bröderna uppmanade honom att endast fri-

modigt bekänna Kristus och sedan lämna saken åt Herren. »Vi skola så bedja Gud för er och er fru.» Han lovade att så göra.

Då han kom hem gick han frimodigt in till sin fru och berättade att han hade varit i S—kapellet och lämnat sig åt Gud »och nu», sade han, »är det mitt beslut att från denna stund bliva en verklig kristen.» »O, har du det», utbrast hon något förvånad. »Ja, då vill också jag bliva en kristen, ty inte vill jag att det skall skilja oss åt.» Så fingo de böja sina knän tillsammans i bön till Gud och även hon lämnade sitt hjärta åt Jesus.

Vid ett annat tillfälle såg jag hurusom en bankdirektör trängde sig fram bland de många och böjde knä vid altarrunden. Jag gick till honom och frågade av vad orsak han kommit fram. »Jo», sade han, »jag önskar att bliva frälst. Min mor var en sann kristen. Själv har jag levat ett stilla och ordentligt liv, men mitt hjärta är dock i saknad av den frid som det djupast längtar efter. Min bror blev för någon tid sedan omvänd till Gud, och han är nu så lycklig. Jag önskar att bliva lika lycklig som han.» Så bådo vi tillsammans. Han bekände sin synd inför Herren, och den Frälsare, som aldrig gått en syndare förbi, mötte även med honom. Han blev frälst och lycklig igenom tron på hans namn.

Frälst till följd av arkeologiska forskningar.

Vid ett besök i G. hade jag förmånen att sammanträffa med fru K. Hon omtalade då för mig sin

omvändelse, som var nog så märkvärdig. Hon var före sin omvändelse en fullständig världsdam, och hade sina nöjen uteslutande i världen. Att gå på teatern, biografen, på bjudningar och annat sådant var allt det hon intresserade sig för. Gud tänkte hon ej på, och för hans ord hade hon intet intresse vare sig att höra eller läsa.

Som hon på detta sätt gick sin väg fram, mötte henne en svår prövning och sorg därigenom att en hennes dotter genom en olyckshändelse förlorade sin syn. Detta tog henne mycket djupt, men i stället för att böja hennes hjärta inför Gud, tycktes det endast bidraga till att göra det ännu hårdare. »Jag kände mig formligen bitter», sade hon, »över, som jag trodde, mitt ödes lott. Någon Gud kunde jag ej tro på, ty om det funnes en Gud, som styrer allting, skulle han då tillåta något sådant hända mitt barn.» I denna ställning förblev hon en tid framåt.

Till följd av sina barns studier, kom hon någon tid att vistas i Stockholm. Av en eller annan anledning skrev hennes man till henne och bad henne att i ett visst ärende besöka en för tillfället i Stockholm boende person som var mycket intresserad av arkeologiska studier. Han hade en tid deltagit i arkeologiska forskningar i Palestina och i utgrävningar av de heliga platserna i Jerusalem. Då hon kom in i hans rum, fann hon honom sittande framför sitt skrivbord på vilket han hade en del kartor över de utforskade områdena uppslagna, och vid sidan om dessa låg en bibel. »Han var icke», sade hon,

»vad vi kalla en troende man, men han gick upp i sina utforskningar i det heliga landet.»

Sedan hon hade uträttat sitt ärende började han, intresserad av sitt ämne som han var, att tala med henne om resultatet av utgrävningarna av de heliga orterna i Jerusalem, visande på kartorna huru långt de hade kommit i dessa sina forskningar. »Här funno vi Davids borg, här den sjuarmade ljusstaken» o. s. v. Därpå fattade han plötsligt bibeln, och under det han höll den i sin hand sade han: »Denna bok talar sanning. Det är efter denna bok vi gå i våra forskningar, och vi finna det ena efter det andra som denna bok talar om.» Varpå han plötsligt tillade: »Nu är det icke lång tid kvar av denna tidsålder. Det återstår nu endast att vi finna förbundsarken. Att vi snart skola finna dem, därom är jag säker. Och då vi hava funnit den, är det förbi med denna tidsålder. Tror frun på denna bok?» sade han pekande på bibeln. Hon greps av förskräckelse. Var det möjligt att vi voro så nära slutet av denna tid, och vad skulle det tillkommande, om det fanns något sådant, föra med sig? På hans fråga svarade hon helt uppriktigt: »Nej, det gör jag icke.» »Åh», utbrast han då, »var ej stolt, ty denna bok talar sanning.» »Nej», svarade hon, »jag är ej stolt, men på den boken kan jag ej tro.» Därefter skildes de. Men detta samtal hade givit henne så många nya tankar. »Talar bibeln sanning? Är det snart slut med denna tiden? Finnes det något tillkommande, och i så fall huru skall detta komma att

te sig?» voro frågor som hon ej kunde frigöra sig ifrån.

Någon tid därefter ledde Gud det så, att hon åter i något ärende från sin man nödgades att besöka ovannämnda herre. »Jag nästan fruktade att ännu en gång sammanträffa med honom varför jag denna gång tog med mig min son som sällskap», sade hon. »Min son höll just på att fullgöra sin värnplikt och var till följd därav iklädd militäruniform. Så snart vi hade uträttat vårt ärende tilltalade mannen min son med följande ord: Den där uniformen skall ni ej behöva att bära så länge, ty det är icke långt kvar av denna tidsålder. Forskningarna i Palestina säga oss, att det snart är slut med denna tidsålder. Sedan kommer Kristus, och det är då som profetens ord skola gå i uppfyllelse, då han säger, att svärden skola smidas till plogbillar och spjuten till vingårdsknivar. Då skall det icke längre bliva några krig, och följaktligen skall man icke heller behöva bära någon krigsuniform. Ty», tillägger han, under det han på nytt fattar den på bordet liggande bibeln, »denna bok talar sanning, det har våra forskningar övertygat oss om.»

Nu var det ute med fru K:s motstånd. Hon gick hem som en vingskjuten fågel. Bibeln är sanning, den bok som talade om rättfärdighet, synd och dom, men också om frälsning; denna tiden är nära sitt slut, det enda för vilket hon hade att leva; Kristus skulle snart komma, för henne alldeles okänd. Det blev för mycket för henne. Hon tänkte och tänkte,

och ju mer hon tänkte desto olyckligare blev hon. Hon kom i den förfärligaste syndanöd, som höll på att bringa henne ned i förtvivlans hemska avgrund. Efter några veckors förfärlig själsnöd går hon för att besöka ett möte å Filadelfiasalen på Uppsalagatan. Hon bodde i närheten av densamma, och många gånger hade hon sett människor strömma dit, men icke hade det fallit henne in att själv gå dit. En simpel källarlokal, där det, enligt vad hon hört berättas, skedde så många underliga saker, och där man rent av kunde bliva skrämd från vettet. Driven därtill av sin förfärliga själsnöd, gick hon nu själv dit, ty i sitt innersta hade hon en svag förnimmelse av att skulle hon någonsin finna hjälp i sin bedrövliga belägenhet, så var det just där. Hon lyssnade till det budskapet som frambars; det grep hennes hjärta, och snart låg hon på sina knän bland de frälsningssökande, bedjande om nåd och förlåtelse. Där mötte Gud med henne, syndabördan avlyftes, och hennes hjärta fann den frid som det aldrig kunnat finna därute i världen. Hon har sedan dess levat som en lycklig och glad kristen, och hon har en enfaldig tro på Kristus, icke allenast till själens frälsning, utan även till läkedom för kroppen.

III.

Helbrägdagörelser.

Blinda få sin syn.

Under en av mina resor i Uppland sammanträffade jag med en predikant som, enligt vad han själv och dem som kände honom berättade för mig, i många år rest omkring med frälsningens budskap, på samma gång som han under dessa sina resor hade bedit trons bön med många sjuka, med det resultat, att de blivit friska. På sin ålderdom angreps han emellertid själv av en svår ögonsjukdom, som visade sig vara »svarta starren», och som till sist gjorde honom fullständigt blind. Man rådde honom att vända sig till mänskliga läkare, men hans svar blev alltid vid dylika tillfällen: »Herren är min läkare.» »Jag hade fått förvissning i min ande», sade han, »att Herren skulle göra mig helbrägda.» Det var endast fråga om tiden, när det behagade Herren att göra mig frisk. Jag framhärdade emellertid i bön och tro. Och så en natt, under det jag sov, mötte Herren mig i sin underbara nåd och tog bort sjukdomen. Då jag vaknade på morgonen var den-

samma fullständigt borta, och jag kunde se lika klart som jag gjorde innan sjukdomen inträdde.»

Han var nu åter ute på sina resor, under vilka han vittnade om Herrens evigt trofasta nåd uppenbar till såväl syndares frälsning som till de sjukas helande. Han kunde nu utan hinder läsa den minsta stil om ock med tillhjälp av vanliga glasögon. Men sådana hade han använt även före sjukdomens framträdande, och var ju detta endast i överensstämmelse med naturens vanliga gång, då han var vid den höga ålder som fallet var. Denna tilldragelse visar oss särskilt hurusom Herren väl kan sätta dem som tro på honom på de svåraste prov, men också huru han låter deras beprövade tro ej komma på skam, då de hålla ut i sin förtröstan på honom.

Under ett av mina besök i Salemförsamlingen i Norrköping kom vid ett av våra möten en av församlingens medlemmar, fröken S. fram och begärde, att till följd av sin mycket dåliga syn, bliva behandlad enligt Guds ord. Med tillhjälp av de allra starkaste glasögon kunde hon se något, men utan dessa kunde hon knappast se någonting alls. Jag frågade henne om hon trodde att Gud kunde göra henne helbrägda. Detta trodde hon. Vidare frågade jag henne om hon trodde att Gud ville återställa henne. Detta trodde hon ock. Då behandlade jag henne enligt Jak. 5: 14, d. v. s. smorde henne med olja i Herrens namn, och enligt Mar. 16: 18 lade jag mina händer på henne i Jesu namn samt bad att Herren i sin nåd måtte återgiva henne sin fulla

syn. Efter det jag på så sätt behandlat henne, kunde hon ej se bättre än förut. Jag uppmanade henne emellertid att trots detta gå i tro och i tron tacka Gud för sin syn. Detta sade hon sig vilja göra.

Vi skildes därefter ifrån varandra, och dagarna därpå reste jag till ett annat verksamhetsfält. Då jag efter omkring sex veckors bortovaro kom tillbaka till församlingen, kom efter min första predikan nämnda syster fram för att hälsa på mig. Hon hade då inga glasögon, och under glädje berättade hon för mig huru underbart Gud hade återgivit henne sin syn. Jag gick i tro, som Ni uppmanade mig att göra», sade hon. »Till en början förnam jag ingen förbättring, men jag tackade dock Gud i tro för min syn. 'Tack käre Gud', sade jag, 'att jag i tron har min syn'. Så förgick någon tid varefter min syn började att återkomma. Efter några dagar kunde jag lägga bort mina glasögon och så har, dag efter dag, min syn förbättrats, så att nu ser jag fullt normalt.»

Denna händelse visar oss, hurusom det gäller för den, som vill söka Herren som läkaren för sin kropp, att endast gå fram i tro, även om han till en början ingen förbättring förnimmer. Men den visar oss också huru Herren står trofast bakom sitt givna löfte, och då vi endast gå i tro, så sker det oss enligt Jesu ord som vi tro.

Under min vistelse i Visby sommaren 1921 ville några sjuka vänner där, att vi skulle komma tillsammans till bön, och att jag skulle behandla dem en-

ligt Guds ord. Så skedde, och flera bekände efteråt att de blivit helbrägda. Bland dessa fanns även en fru B., som länge lidit svårt av reumatism, och särskilt hade denna satt sig i hennes ena axel. Därtill var hon blind på ena ögot och hade varit så ända från barndomen. Jag visste emellertid ingenting om den saken, och icke heller nämnde hon något därom. Jag tror icke heller att hon själv vid detta tillfälle hade någon tanke på att hon skulle återfå sin syn på ögat. Jag smorde henne i likhet med de övriga med olja i Herrens namn och lade mina händer på henne under bön till Gud, att han måtte hela henne. Herren gav henne en underbar tro, så att hon började att tacka Gud i tro för sin fulla hälsa.

Dagarna efter fick hon brev från sina i Stockholm boende döttrar med inbjudan att komma dit upp och hälsa på, och att hon i samband därmed skulle söka läkare för sin reumatism. Hon svarade tillbaka, att hon skulle komma dit upp och hälsa på, »men söka någon läkare gör jag icke, ty nu har jag börjat att söka den läkare som står över alla andra.» Hon reste dit upp och hälsade på sina barn, men sökte läkare gjorde hon ej, ty hon trodde nu på Herren som sin läkare. Då hon kommit tillbaka från sin stockholmsresa träffade jag henne. Hon sade då: »Nu är jag bra i min axel och vad underligare är: Jag har också fått min syn igen på mitt öga, som jag icke förr kunnat se med. Jag kan icke ännu se så bra, att jag kan skilja

mellan de olika färgerna, men föremålen ser jag tydligt. Dock är jag nu fullt övertygad om, att Herren skall giva mig min fulla syn igen.» Innan jag reste från Visby sände hon ock bud till mig och lät hälsa, att hon då kunde se så bra, att hon med lätthet kunde skilja mellan de olika färgerna.

Med avseende på denna händelse kan man med full rätt säga, att här gick apostelns ord i bokstavlig uppfyllelse, då han säger, att Herren giver mera än vi kunna bedja eller tänka. Så handlar Gud understundom i sin stora nåd. Hans eget namn till pris och ära. Detta bör också uppmuntra oss till att i tro gå fram och begära stora ting av vår Gud.

Under ett besök å broder Åhléns sjukhem i Gävle berättade denna broder för mig följande, som jag, så långt mitt minne medgiver, här vill återgiva. Han berättade: »En skollärarinna från Lappland kom till mitt hem fullständigt blind. Hon hade tillföljd av en ögonsjukdom blivit behandlad av läkare». Om jag icke missminner mig, hade hon också varit intagen på lasarett. »Dock stod för henne ingen hjälp att få, utan följden blev endast den att hon förlorade sin syn helt och hållet. Då det blev henne klart att ingen mänsklig hjälp stod att få, beslöt hon sig för att resa till br. Åhléns hem i Gävle för att där söka Herren som sin läkare. I denna avsikt gick hon till församlingens kyrkoherde och begärde av honom ett intyg som visade vem hon var. Kyrkoherden frågade henne då för vad ändamål hon begärde detta

intyg. Hon svarade, att hon ämnade att resa och söka bot för sina ögon. »Då reser ni väl till en riktig specialist?» frågade han. »Ja», svarade lärarinnan, »nu skall jag resa för att söka en riktig specialist, ty jag skall resa och söka Gud som min läkare». »Fröken», blev kyrkoherdens svar, »res nu till en riktig specialist». »Tror då kyrkoherden icke att Gud kan giva mig min syn? Jag har nu sökt mänsklig hjälp, och därunder har jag endast helt och hållet förlorat min syn. Nu skall jag vända mig till Gud, och han skall giva mig min syn igen.» Kyrkoherdens svar blev helt enkelt: »Fröken, lyd nu mitt råd och res till en riktig specialist. Hon lydde också hans råd och vände sig till den bästa specialist som står att finna, nämligen Gud. Och i syfte att finna vägledning till honom kom hon, som redan nämnt är, till br. Åhléns hem.

Hon stannade på hemmet någon tid och blev därunder behandlad enligt Guds ord med den påföljd att hon fick sin fulla syn igen. Full av glädje återvände hon till sitt hem i norden, där hon fick bland andra sina vänner och bekanta även tala om den glada nyheten för församlingens kyrkoherde. Han blev så intresserad av det han hörde, att han lyste ut ett stort möte samt annonserade lärarinnan som talarinna, att hon måtte få tillfälle att inför den stora allmänheten berätta om vad Herren i sin stora nåd gjort med henne. Det kom mycket folk till mötet, och inför dem alla fick hon nu prisa Herren och upphöja sin underbara Frälsare för att han så här-

ligt hjälpt henne och givit henne sin syn igen.

Någon bättre och mera tillförlitlig specialist, i vad sjukdom det än må vara, än Herren, kunna vi ej finna. Må vi gå till honom med såväl vår synd och nöd som sjukdom, och där skola vi finna den hjälp vi behöva.

Vid ett av våra uppbyggelsemöten i Norrköping träffade jag pastor E. Jag utvecklade under mötet den bibliska läran angående helbrägdagörelse genom tron. Vid slutet av mötet kommer nämnda broder till mig, och under det han tog av sina glasögon och visade mig, det var ett par mycket tjocka sådana, sade han: »Tror du att jag någonsin kan bliva fri dessa?» Jag svarade: »Om du tror så är det möjligt, ty Herren säger i sitt ord: »Allt är möjligt för den som tror». Pastor E. var ej heller främmande för sanningen om helbrägdagörelsen genom tron, ty hans hustru hade någon tid förut, efter att av läkare varit förklarad obotligt sjuk, blivit underbart helad genom Guds kraft.

Vi skildes från varandra. Men efter någon tid fick jag ett brev från nämnda broder, vilket han började med dessa ord: »Detta brev är det första som jag skriver utan glasögon.» Sedan berättade han huru hans ögon genom en operation kommit att ligga snett, detta på ett sådant sätt, att han måste hava olika glas för vardera ögat för att kunna se. Han hade efter förut nämnda möte bedit till Gud att han i sin nåd måtte giva honom hans fulla syn igen. Det gick någon tid framåt, då det märk-

värdiga inträffade, att han, då han en dag satt vid köksbordet i sitt hem med en tidning framför sig, förnam en egendomlig känsla i ögonen och över dem; vilket hade till följd att han tog av sig glasögonen, och under det han sade till sin hustru: »Huru länge skall jag månne behöva bära dessa?» kastade han dem bort över bordet. »På samma gång som jag gjorde det», försäkrade broder E., »var det alldeles som om man dragit upp en gardin framför mina ögon, så ljusnade det till. Jag tog tidningen, som låg framför mig, och fann till min obeskrivliga glädje, att jag kunde läsa utan glasögon. Jag såg vidare upp mot väggen, där det hängde en liten tavla med ett bibelspråk och fann, att jag även kunde läsa detta utan glasögon. Då brast jag ut i gråt under det jag sade till min hustru: 'Nu kan jag se utan glasögon'. Sedan gingo vi tillsammans omkring i rummen och betraktade tavlorna på väggarna med mera annat, och jag kunde nu utan hinder se alltsammans utan glasögon, något som jag förut ej kunnat göra. Och», försäkrade vidare broder E. »mina ögon hade på en gång förändrats till sitt rätta läge.» Sedan dess har pastor E. ej behöft använda några glasögon. Detta är vad Herren Sebaot ännu i dag kan göra.

Döva höra.

En syster i N. berättade om huru hon blivit helad från dövhet. Hon sade sig hava lidit av svår döv-

het, men på ett möte i S-församlingen blev hon behandlad enligt Guds ord med det resultat, att hon fick sin fullständiga hörsel tillbaka. Hon förklarade att efter det hon fått sin hörsel igen, var det så svårt för henne att sova om morgnarna, emedan hon väcktes så snart något buller gjorde sig gällande ute på gatan. Detta hade hon ej hört förut, men nu hörde hon det så tydligt.

Vid mitt besök i S. blev jag ombedd att enligt Jak. 5:14 behandla en fru Ö., en älsklig syster i Herren, till följd därav att hon led av en svårartad huvud- och öronsjukdom med åtföljande dövhet, som gjorde, att hon tidtals måste undergå behandling av läkare. Jag smorde henne med olja i Herrens namn och bad till Gud att han måtte hela henne. Då jag sedan efter några månader träffade henne, berättade hon att hon ej en enda gång, sedan hon blivit behandlad enligt Guds ord, behövt att söka läkare. Ett par gånger under tiden hade hon känt symtom till sjukdomen, men då hon i tro lagt saken inför Gud, hade han tagit bort detsamma.

Halta bliva gående.

Vid mitt besök i Östersund verkade Herren till flera sjukas helande. Bland dessa var också en flicka på omkring 10 år. Hon hade varit sängliggande under nära tre månaders tid, till följd av en svår höftsjukdom. Hon hade blivit behandlad av tvenne läkare, och på lasarettet hade hon blivit röntgenbe-

handlad, men allt detta utan resultat. Det enda läkarne kunde föreskriva var, att hon skulle ligga stilla.

Flickans fader blev i början av mitt besök behandlad enligt Guds ord med den påföljd, att han blev alldeles fri från den reumatism, varav han en längre tid hade lidit. Detta stärkte hans tro på, att även hans flicka skulle genom trons bön kunna bliva helad från sin sjukdom. Det var först tal om att jag skulle besöka dem i hemmet och behandla henne där, men för varje gång kom det hinder i vägen. Herren ville synbarligen hava henne behandlad på ett offentligt möte, detta på det att hans namn skulle bliva så mycket mera förhärligat. Så skedde ock. Sista söndagen för mitt besök därstädes blev flickan vid aftonmötet behandlad enligt Guds ord. Under bön till Gud om hennes tillfrisknande, smorde vi hennes huvud med olja och lade våra händer på henne i Jesu namn, med det resultat, att hon blev ögonblickligen frisk. Då hon en stund senare följde sina föräldrar hem, sprang hon före dem formligen dansande på gatan i glädje över att hon blivit frisk. Dagen efter vid det sista mötet för vårt besök var hon också med. Församlingens pastor kallade då fram henne, och det gjorde ett mäktigt intryck på den stora församlingen, då hon inför allas ögon gick och sprang fram och tillbaka i kyrkan utan det minsta spår av den svåra sjukdom, som hon så länge lidit av.

Det är lätt att tänka sig vilken glädje denna hän-

delse skulle innebära för flickans föräldrar, då de efter att dagarna förut hava betraktat sitt barn som en obotlig krympling för livet, nu finge se henne fullkomligt återställd springa fram och tillbaka inför allt folket. De gåvo också uttryck för denna sin glädje i tack och lov till Gud.

Flickans moder hade också en tid varit klen till kroppen. Då hon nu såg huru frisk hennes barn blivit, begärde även hon att bliva behandlad enligt Guds ord. Innan jag reste från staden sade hon mig, att hon blivit fullständigt återställd. »Jag har icke på mycket länge», försäkrade hon, »känt mig så frisk som jag nu gör.» »Är då något så underbart, att Herren icke förmår det?» (1 Mos. 18:14.) Så talade Herren fordom, och dessa ord gälla ännu den dag som inne är. Prisad vare Herrens namn!

Under våra möten i M-församlingen i S. var Guds kraft utgjuten till de sjukas helande. Flera blevo underbart helade genom trons bön. På dessa möten iakttog jag särskilt en troende sjuksköterska. Under det vi bådo med de sjuka, såg hon rätt så skeptisk ut, och man kunde nästan läsa i hennes ansikte denna tanke: Kan detta vara av Gud och till välsignelse, eller är det rena humbugen? Jag förundrar mig icke över att mången tänkande människa ställer sig skeptisk inför detta verk, ty för förnuftet ter det sig naturligtvis som rena galenskapen, att då t. ex. en person är sjuk i sina ben, man smörjer honom med litet olja på huvudet, och ber till Gud för honom, och så bliver han frisk. Men så kommo

vittnesbörden. En kvinna hade blivit botad i sina fötter, en annan kvinna hade blivit helad från en annan svårartad sjukdom, en man avgav ett härligt vittnesbörd om huru han blivit helad från en svår sjukdom o. s. v. Den ifrågavarande systern lyssnade, och efter hand fick otron vika för att giva rum för tron.

Så på ett av våra möten kom nämnda sjuksköterska fram till altarrunden och knäböjde bland de övriga. Jag gick till henne och frågade vad hon önskade. »Jo», sade hon, »jag har kommit fram för att bliva behandlad enligt Guds ord, ty jag har så ont i mitt ena ben.» Senare berättade hon huru hon under sex års tid måst gå med ett särskilt bandage om sitt ben och om huru mycket hon fått lida till följd därav. Då hon om dagarna hade gått bland de sjuka i salarna, hade bandaget tillfogat henne sår, som fört med sig mycken smärta. Jag frågade henne om hon trodde att Gud kunde hela henne, och att han ville göra det. På denna fråga svarade hon: »Ja, nu tror jag.» Men hon lade särskild tonvikt på ordet nu. Jag kände att det låg tro, ny framsprungen tro, bakom dessa ord, varför jag behandlade henne enligt Guds ord. Då hon kom hem, lade hon bort bandaget med den påföljd, enligt vad hon själv sade, att hon blev bra i sitt ben.

Vid mitt sista möte där avgav hon ett mycket frimodigt vittnesbörd, som hon inledde med följande ord: »Jag vet knappt om jag vågar att här öppna min mun för att tala, ty mitt hjärta är så överfyllt

av tack och lov till Gud för den nåd som kommit mig till del, att jag fruktar för att jag ej kan styra min tunga.» Så berättade hon om vad Herren hade gjort med henne, varefter hon slöt med följande ord: »Det är ju besynnerligt, att man ej sett detta förut, och dock framhålles det så tydligt i Guds ord.» Ja, så är det. Då Guds Andes ljus faller över ordet kan man ej annat än förundra sig över att många troende äro så blinda för många dess härliga sanningar. Mången säger angående sanningen om helbrägdagörelse genom tron: Denna gäller ju endast kroppen. Så är dock icke fallet. Ingen kan komma Jesus så nära, att de kunna vidröra honom med trons hand och få erfara hans kraft till helbrägdagörelse för sin kropp, utan att även på samma gång få erfara hans kraft och välsignelse till sin inre människa. Det är då som hjärtat blir överfyllt av tack och lov till Gud, och som ens bägare understundom kommer att flöda över i jublande frälsningsfröjd.

Ett annat fall av helbrägdagörelse under dessa våra möten vill jag ock i detta sammanhang omtala. En syster, som led av svår värk i ryggen, kom fram i början av mötet och bad att bliva behandlad enligt Guds ord. Vi bådo henne vänta tills i slutet av mötet, då vi skulle bedja med de sjuka som voro närvarande. Mötet började och fortgick så pass långt som i mitten av min predikan, då nämnda syster plötsligt avbröt mig med utropet: »Nu är jag frisk. Värken i min rygg försvann på en

gång, och jag tror mig vara fullkomligt återställd.» Så fingo vi tillsammans prisa Gud för den underbara nåd som kommit denna vår syster till del, detta utan särskild behandling eller förbön. Huru underbar är du icke, Gud, i allt var du gör! Min själ vill utbrista i tack, lov och pris till din ära för denna din underbara nåd.

Under ett mitt besök i Sundsvall var det en syster J., som länge haft ont i sina ben. Om hon under dagen varit ute och gått något, kunde hennes ben värka så under natten, att hon ej fick någon sömn. Hon blev behandlad enligt Guds ord med det resultat att värken, enligt hennes eget vittnesbörd, helt och hållet försvann. Under den tid, våra möten pågingo, var hon med på varje möte. Hon gick till kyrkan och utan det hade hon att under dagarna företaga rätt långa vandringar ute i staden, dock utan att känna någon värk av sitt myckna gående.

En annan syster, som under fyra års tid, till följd av sjukdom i sina båda ben ej kunnat gå till kyrkan, blev också under dessa våra möten behandlad enligt Guds ord, med den påföljd, att hon blev så pass återställd att hon kunde gå dit, både fram och tillbaka, möte efter möte, utan nämnvärd svårighet. Fullständigt återställd var hon visserligen icke då jag lämnade staden, men särskilt med hänsyn till hennes höga ålder, var det dock ett stort verk som Herren utförde med denna syster.

Under ett av våra uppbyggelsemöten i Norrköping hände något, som jag också här vill omnämna. Vid

detta möte deltog även fru Maria Lindgren från Örebro, och hon blev kallad till en person som under flera veckor varit sängliggande på grund av att hon hade ont i en fot. Hon blev under besöket behandlad enligt Guds ord, med den påföljd att hon genast blev frisk. Hon steg upp och gick med till ett möte som strax därefter hölls i kapellet, där hon också avgav ett frimodigt vittnesbörd om vad Herren i sin nåd gjort med henne.

Lama stå upp.

Vid ett av våra möten i Salemsförsamlingen i Norrköping hände det, att en kvinna tillhörande Frälsningsarmén kom fram och begärde förbön av den orsak, att hon en längre tid lidit av förlamning i ena sidan och till följd därav endast med svårighet kunde gå, då hon så gott som måste släpa ena benet efter sig. Vi behandlade henne enligt Guds ord och bådo att Herren i sin nåd måtte återställa henne, detta med det resultat, att hon blev ögonblickligen frisk. Ett par dagar därefter var hon med på ett annat möte och avgav då vittnesbörd om vad Herren hade gjort med henne. Hon sade: »Herren mötte mig och gjorde mig frisk på en gång. Jag formligen sprang hem från mötet och har sedan dess icke haft den ringaste förnimmelse av min förra lamhet. Dagen därefter träffade jag en fritänkare som bodde i samma gård, där jag bor. Jag talade om för honom det under, som Herren hade gjort med

mig, men han ville ej tro därpå. Då sade jag till honom: 'Försök om ni kan springa upp mig då.' Och så började jag att springa runt om på gården. Då han visste huru svårt jag förut haft för att gå, så måste han erkänna att det hade skett något underbart.»

I detta sammanhang vill jag också berätta om en äldre man i B., som en längre tid legat sjuk. Under min vistelse på platsen blev jag kallad till honom, och enligt hans önskan behandlade jag honom enligt Guds ord. Detta med den påföljd att han steg upp i Herrens namn och blev frisk. Han gick dagen därpå en väglängd på över en kvarts mil till kapellet, där våra möten höllos, och var med på tvenne långa möten den dagen. Han avgav även där ett härligt vittnesbörd om det under som Herren hade gjort med honom.

Botade från lungsot.

Då jag hösten 1920 besökte Nyköping för att där leda en serie möten, uppsöktes jag i mitt tillfälliga logi av en ung kvinna på omkring 18 år. Hon bad mig bedja till Gud för henne om hennes tillfrisknande. Hon hade under ett års tid varit sjuk i, som hon själv trodde, lungsot. Läkarens utlåtande var, att hon hade mycket klena lungor. Jag var då, till följd av en nervshock som drabbat mig någon tid förut, själv mycket klen, varför jag alls icke kände mig upplagd för vare sig att leda väckelse-

möten eller att bedja med sjuka. Men det gällde att gå i tro och att handla i tro; varför jag i all min skröplighet bad till Gud, att han i sin nåd måtte hela henne från hennes sjukdom, varefter jag genom händers påläggning överlämnade henne åt Guds nåd. Därefter skildes vi, och jag hörde ingenting från henne förrän några månader därefter, då jag på nytt besökte samma stad. Hon uppsökte mig då för att omtala att Herren gjort henne frisk. Hon sade: »Från den stunden vi bådo tillsammans blev jag fullkomligt frisk. Jag har sedan dess kunnat arbeta för varje dag utan att känna det ringaste men därav.» Hennes yttre bar också vittne om att hon talade sanning, ty hon såg nu ut som själva hälsan.

Under tiden hade Herren också fått använda henne till välsignelse och hjälp för andra. Någon tid efter det hon själv blivit helbrägdagjord, blev hennes mor sjuk i hjärnblödning, vilket hade till följd att hennes kropp delvis förlamades, och hon förlorade talförmågan. Hon, jämte andra hennes syskon, som även trodde på Herren, anropade Gud om hjälp, och detta med det resultat att deras mor efter endast tre veckors tid var fullt återställd och kunde upptaga sina vanliga sysslor. Och så fingo de tillsammans prisa Herren för hans stora nåd.

Vid ett av våra uppbyggelsemöten i V. fördes dit en man från landsbygden. Mannen var mycket sjuk i lungsot. Det var sorgligt att se huru denna sjukdom brutit ned denna jämförelsevis unga och annars starkt byggde man. Enligt hans önskan smorde vi

honom med olja i Herrens namn samt bådo till Gud att han i sin nåd måtte hela honom. Då mötet var slut, återvände han till sitt hem, och vi hörde icke något från honom förrän ett par år därefter, då en direktör F., som också deltog i nämnda möte, berättade att han senare sammanträffat med denne man. Han sade sig då vara fullt återställd från sin sjukdom, och att det var Gud som gjort det efter besöket vid ovan nämnda möte. Hans utseende vittnade också därom, försäkrade direktör F., ty han såg frisk och stark ut. Många av de sjuka som vi bedja med på våra möten få vi först flera år därefter och på liknande sätt underrättelse om att helbrägdagörelse ägt rum.

Följande berättelse hörde jag i Sundsvall av en fru S. Under det vi bodde i Skelefteå hade jag en väninna som var mycket sjuk i lungsot. Läkarne förklarade till sist att för henne stod ingen hjälp att få. »Här finnes intet annat att göra än att invänta döden, och här är endast att räkna med dagar, ty det är snart slut», hade en av dem förklarat. Hon och hennes anhöriga väntade ej heller annat än döden. Vid den tidpunkten fick hon ett brev från en släkting, bosatt i Amerika, som där blivit omvänd till Gud, däri hon skriver: »Här äro så många som bliva helade genom trons bön. Tänk om du vore här så bleve du bestämt frisk. Men då du nu icke kan komma hit, så handla dock hemma hos dig själv efter Jak. 5:14. Kalla till dig några troende bröder och låt dem smörja dig med olja i Herrens namn

och bedja över dig trons bön, så blir du bestämt frisk.» Hon gjorde som denna hennes släkting hade tillrått henne att göra. Hon kallade till sig några trossyskon som framburo henne inför Gud i bön, och en av de närvarande bröderna, för övrigt föreståndare för därvarande missionsförening, smorde henne med olja i Herrens namn med det resultat, att hon strax därefter steg upp och klädde sig. Från den stunden var hon frisk och har sedan dess levat i många år, skött sitt hem och sin familj och har icke haft det ringaste men av sin förutvarande sjukdom.

Botad från kräfta.

Vid ett av mina möten i V. bådo vi med en bondhustru där i trakten, som var mycket svårt angripen av kräfta. Hon hade sökt läkare utan att erhålla någon hjälp. I samband med att vi framburo henne inför Gud i bön, behandlade vi henne också enligt hennes egen önskan som föreskrivet är i Jak. 5:14. Efter mötets slut återvände hon till sitt hem, och jag hörde ingenting från henne förrän omkring ett år därefter, då jag sammanträffade med en känd och älskad broder i Herren, en stud. H., som strax dessförinnan företagit en predikoresa genom ovan nämnda trakt. Han hade därunder vid ett av sina möten sammanträffat med nämnda fru. Hon hade då berättat för honom, samt även bett honom hälsa till mig, att hon nu var fullkomligt återställd från

sin sjukdom. Omedelbart efter det hon blivit behandlad började hennes förbättring. Och den fortgick med sådan kraft, att hon efter en helt kort tid kunde gå till den läkare, som förut undersökt henne, och i full förvissning om att hon verkligen var återställd bedja honom företaga en ny undersökning. Han gjorde också detta, varefter han förklarade sig ej kunna finna den minsta symtom av hennes förutvarande sjukdom. Något som förundrade honom storligen. Detta är vad Herren förmår att göra. »Allt är möjligt för den som tror.»

Helad från en svår tumör.

Under min vistelse i Sundsvall uppsöktes jag av en fru S., som ville att jag skulle behandla henne enligt Guds ord på grund av att hon led av en svår tumör i bröstet. Den var enligt hennes eget påstående så stor som en knuten hand. Hon hade sökt läkare, men denne hade förklarat att ingen hjälp stod att få annat än genom operation. Dock trodde hon själv att det redan var för sent att erhålla någon hjälp genom operation emedan den utvecklat sig för mycket. »Men», sade hon, »jag tror att Herren skall hjälpa mig.» Jag efterkom hennes önskan och smorde henne med olja i Herrens namn under bön att Gud i sin nåd måtte hela henne. Ett par dagar därefter träffade jag henne, då hon berättade för mig att tumören var spårlöst borta. »I morse kunde vare sig jag eller min man upptäcka var den

suttit», försäkrade hon. Underbar är Herren i sin nåd och kraft. Prisat vare hans namn! Att glädjen var stor över den undfångna hjälpen är väl överflödigt att säga.

Helad från bråck.

Under ett av mina besök i L. sammanträffade jag med en f. d. stationsinspektor E. Han berättade då för mig att han för några år sedan fick ett svårt bråck. Det sköt ut i omkring en knuten hands storlek. Till en början visste han ej vad det var utan trodde att det var någon kräftsvulst. Han vände sig därför till en läkare för undersökning, varvid denne förklarade det vara bråck. En tid framåt använde han bråckband, som någorlunda höll det inne, men detta oaktat tillfogade det honom både smärta och obehag. Slutligen blev det honom klart, att Herren i sitt ord lovat vara vår läkare för kroppen, liksom han är frälsaren för själen. Han lade då under bön och i tro bort bråckbandet i den fulla förvissningen, att Herren skulle hjälpa honom. Detta med det resultat att efter en helt kort tid bråcket var fullkomligt läkt; och sedan dess har han ej haft någon som helst förnimmelse därav.

Helad från hjärtfel.

Under min vistelse i G. berättade pastor S. för mig följande: »För något år tillbaka insjuknade jag

svårt i spanska sjukan med den påföljd att den slog sig på hjärtat och jag fick ett svårt hjärtfel. Jag var en tid mycket klen. Slutligen bad jag den läkare som skötte mig uppriktigt säga mig huru mitt tillstånd var. Han svarade då: 'Eftersom ni vill veta det, så skall jag också säga er det. Jag måste då säga er, att ni aldrig kan bliva frisk. Genom att använda vissa medel kan ni uppehålla livet något år framåt, men längre kan ni ej leva, och frisk blir ni aldrig.' Då läkaren avlägsnat sig talade jag om för min hustru vad han sagt. Hon blev mycket ledsen vid tanken på att jag så snart skulle dö. Men jag lugnade henne med orden: 'Var icke ledsen, ty jag skall icke dö ännu. Nu skola vi skriva till pastor J. i Stockholm, att han kommer hit och behandlar mig enligt Guds ord, så blir jag frisk.' Jag hade fått en sådan förvissning därom, att jag ej kunde tvivla. Vi skrevo till pastor J., varefter han kom och behandlade mig enligt Guds ord. Därpå steg jag upp och började gå i Herrens namn. Till en början kände jag mig mycket svag, ty mina krafter voro mycket nedsatta. Men efter endast ett par dagar hade jag återfått mina krafter så pass mycket, att jag utan svårighet kunde bära tvenne ämbar vatten uppför trappan till vår bostad, och detta utan att jag hade något men därav. Somliga ansågo att mitt handlingssätt var att fresta Gud, och de tyckte att jag borde handla mera försiktigt. Men jag gick i tro, och Herren styrkte mig. Så fortgick förbättringen

dag för dag och efter någon tid var jag fullkomligt återställd.

Någon tid efter mitt tillfrisknande, då jag var ute i något ärende inom samhället, mötte jag den läkare som förut skött mig; han kom åkande i sin vagn. Då han fick syn på mig lät han stanna vagnen. 'Ser jag rätt', frågade han, 'är det verkligen pastor S.?' 'Jo, så är det. Nu är jag frisk, och detta har Gud gjort.' 'Ja, det var underligt', yttrade han, varefter han for sin väg.» Pastor S. har sedan dess varit frisk och icke haft det ringaste men av sitt förra hjärtfel.

Under mitt besök i S. blev en ung fru ävenledes helad från ett hjärtfel varav hon lidit under flera års tid. Under denna tid fick hon ofta svåra anfall till följd av sjukdomen, i synnerhet om hon ansträngde sig något särskilt; men sedan hon blivit behandlad enligt Guds ord, hade hon, enligt egen bekännelse, icke några sådana anfall och för övrigt ingen förnimmelse av sjukdomen.

Helad från hjärnblödning.

Under mitt besök i B. var Guds kraft underbart utgjuten till såväl Guds barns förnyelse i Anden som till helbrägdagörelse. Många av Guds barn blevo underbart vederkvickta i anden och somliga kommo igenom till ett verkligt bibliskt andedop. Ibland dem som blevo helbrägdagjorda var även en äldre man, som under ett par års tid varit sjuk till följd av hjärnblödning. Han hade varit så klen, att han endast

med största svårighet kunnat gå tvärs över golvet, och då han låg i sängen, måste hans hustru taga av sig skorna när hon skulle gå över golvet, emedan det annars gjorde så ont i hans huvud. Före min ditkomst hade han läst några artiklar, som jag skrivit för en tidning, i vilka jag berättat om Herrens kraft till de sjukas helande. Därigenom hade han förts till tro på Herren som sin läkare och hade även till någon del fått erfara hans helande kraft, så att han kände sig åtskilligt bättre. Då vi började våra möten där, kom han med och blev behandlad enligt Guds ord med det resultat, att han enligt egen bekännelse blev fullkomligt frisk. På mitt sista möte där avgav han vittnesbörd om att han var frisk. »Jag känner mig nu lika frisk som då jag var 23 år gammal», försäkrade han. »Jag har varit ute i skogen och till verkstäderna, utom det att jag varje kväll varit med på mötena. Detta allt utan att jag haft det ringaste men därav.» Han var då så överlycklig att han knappast kunde stå stilla.

En syster som vid samma tillfälle blev behandlad enligt Guds ord avgav vittnesbörd om, att hon blivit helad från tvenne sjukdomar varav hon lidit en längre tid. En annan syster från landsbygden däromkring, som var lam i sin ena hand och som till följd därav ej kunde röra fingrarna, blev också behandlad enligt Guds ord. Hon sände sedan bud till oss att dagen efter, sedan hon blivit behandlad, kunde hon ledigt röra sina fingrar. Herren allena skall hava äran för allt, ty verket är hans.

Helad från tuberkler.

Då jag vid ett tillfälle reste genom Stockholm och därunder uppehöll mig ett par dagar hos några mina vänner, förde en broder H. till mig en ung kvinna vid 20-års åldern, en nämnda broders ungdomsbekant från hans hemtrakt. Hon var nu i Stockholm för att söka läkare till följd av att hon hade ont i sitt ena ben. Läkaren hade undersökt det samt förklarat att det var tuberkler i fotleden och att ingen annan hjälp fanns än att benet måste amputeras. Dagen var redan bestämd, då hon skulle intagas på sjukhuset och amputeringen äga rum. »Jag har nu», sade hon, »gått ut för att säga farväl åt mina vänner här i staden medan jag ännu har mitt ben i behåll.»

Broder H. trodde emellertid att hon genom ett Herrens ingripande skulle bliva bra, varför han förde henne till mig, att jag måtte frambära henne i bön inför Gud. Jag minnes så väl med vilka känslor jag betraktade denna unga kvinna där hon stod i blomman av sitt liv, till sitt lynne frimodig och glad samt till sitt yttre hurtig och vacker, men med ingen annan utsikt än att bliva en krympling för livet. Jag tänkte på honom vars namn är »Fördärvaren» och vars uppgift det är att fördärva och förstöra Guds sköna skapelse. Vi började tala med henne om Herren såsom varande vår läkare. Jag sade henne att det nu gällde att välja mellan sjukhuset och den mänskliga läkaren samt Herren såsom varande den största av alla läkare. Då hon sade sig

tro, att Herren kunde hela henne, och att hon var villig att gå trons väg i full förtröstan på hans hjälp, böjde vi våra knän tillsammans och bådo till Gud att han i sin nåd måtte hela henne från hennes sjukdom, varpå jag under händers påläggning överlämnade henne åt Guds nåd.

Sedan skilldes vi åt, och jag hörde ingenting från henne förrän jag några månader därefter träffade br. H. i Uppsala. Han berättade då för mig att nämnda kvinna var fullkomligt frisk i sitt ben. Hon hade icke gått in på sjukhuset, och någon amputation hade ej behövt göras. Herren hade helat henne. Hon hade då plats i en familj i Stockholm, där hon för varje dag utan hinder förrättade sina dagliga sysslor. Lovad vare Herren för hans underbara nåd!

Helad från ledgångsreumatism.

Följande berättelse lämnades mig i skriven form av en syster, som jag sammanträffade med under ett besök i Betelförsamlingen, Norrköping. Hon berättar: »I Jesu namn vill jag återgiva några detaljer från det flydda om huru Jesus gripit in i mitt liv, och om hur jag fått nåd att tro på Herren som min läkare. I slutet av år 1913 angreps jag av en svår ledgångsreumatism, vilken förvärrades så att läkarna till sist förklarade mig obotlig. Sålunda utan någon utsikt till mänsklig hjälp började jag att anropa Gud om hjälp i min nödställda belägenhet. Jag var

då sängliggande och oförmögen att röra mig; hela min kropp var förvärkt.

Så vid ett tillfälle kom pastor L. jämte ett par troende bröder till mig, och under det de bådo till Gud, fick jag förvissning om att Herren skulle göra mig frisk och på samma gång kände jag huru Guds kraft kom över mig. Jag hade förut under flera veckors tid ej kunnat vända mig i sängen; men dagen efter deras besök bad jag att få mina kläder, emedan jag ville försöka att stiga upp. Jag kände att Gud gav mig kraft och jag steg upp i Herrens namn. Jag hade förut måst använda käpp och krycka när jag skulle gå, men nu gav Herren mig nåd att lägga bort även dessa hjälpmedel.

Förbättringen gick dock icke så fort, som jag själv önskade, och ibland höll min tro på att svikta och mitt mod ville sjunka. Då började jag bedja Herren sända mig någon som kunde hjälpa mig att bedja. Såsom svar på min bön sände Gud mig en syster H., en bönens kvinna, och vi bådo mycket tillsammans. Därefter började förbättringen att gå fortare. Det skedde riktiga kraftverkningar, så att jag kände huru lederna drogos tillrätta. Pris ske Gud, nu kan jag röra mig så ledigt som helst och gå var helst jag önskar. Jag kan böja mina knän och tacka min dyre Frälsare för undfången nåd, likaså kan jag knäppa mina händer till bön, något som jag ej förut kunde. Herrens högra hand är mäktig att allting förvandla. Äran, den skall Jesus hava!»

Herren botar från difteri och gulsot.

För några år sedan insjuknade min äldsta flicka i, som symtomerna visade, difteri. Då jag, genom att iakttaga beläggningen i halsen, befarade att det var nämnda sjukdom, hängåvo jag och min hustru oss åt bön, att Herren i sin nåd måtte hela henne; men, som det först tycktes, utan resultat. Då vi ej kunde märka någon förbättring, kände jag inför bibelordet: »Varen all mänsklig ordning underdåniga», min plikt vara, att anmäla fallet hos vederbörande. Jag ringde därför upp i telefon och underrättade föreståndarinnan vid Epidemisjukhuset om fallet samt om mina farhågor att det var difteri. Efter en stund kom en sjuksköterska och tog ett prov. Även hon trodde fallet vara difteri. Sedan sköterskan gått, började flickan bittert gråta, emedan hon fruktade för att komma på sjukhuset. Detta rörde djupt min hustru, som alltid varit mycket känslig för barnen. Som hon gick av och an på golvet yttrade hon: »Men Herren har ju ändå makt att så göra, att flickan ej behöver komma till epidemisjukhuset.» Varpå hon utan vidare gick fram och lade sina händer på flickans huvud samt befallde i Jesu namn sjukdomen att lämna henne. Och detta är säkert, att då jag strax därefter såg flickan i halsen, var beläggningen spårlöst borta. Var den hade tagit vägen, vet jag ej, men borta var den och hon var fullkomligt ren i halsen.

Vi voro nu på det klara med att flickan var fri från sjukdomen, men provet oroade oss alltfort. Ty

vi visste att därest detta innehöll difteribaciller, så skulle de ändå komma och hämta henne till sjukhuset. Vi började därför allvarligt bedja att Herren även måtte taga hand om provet. Dagen därefter fram mot aftonen ringde jag på i telefon till bakteriologiska anstalten och gjorde förfrågan om huru provet utfallit. Man svarade mig, att de icke ännu med säkerhet kunde avgöra om det var difteri eller ej, och bad oss vänta till morgonen därpå. Då morgonen kom, ringde jag på igen, och fick då svaret: »Ja, nog innehöll provet difteribaciller, men vi hava dock bett läkaren att låta taga ett nytt prov.» Ur djupet av mitt hjärta tackade jag Gud, ty jag var nu säker på att flickan icke skulle behöva komma till sjukhuset. Då sjuksköterskan efter en stund kom för att taga ett nytt prov sade hon: »Jag kan ej förstå hur det var med förra provet, ty det hade blivit grumligt så att de kunde ej riktigt se huruvida det fanns baciller eller ej. Kunde det möjligen hava kommit med några matrester?» Hon tog ett nytt prov, och när utlåtandet kom, var det alldeles som vi väntat. Det innehöll inga difteribaciller. Läkaren kom senare för att undersöka de andra barnen, men ingenting av difteri förmärktes hos dem heller. Så fingo vi dubbel anledning att tacka och prisa vår Gud därför att han så underbart uppenbarat sin nåd och kraft till att hjälpa. Ja, mitt hjärta ljublar ännu storligen i min Gud och Frälsare, då jag tänker på detta hans underbara ingripande. Herren vare lov och pris!

Vid ett senare tillfälle insjuknade samma flicka i, som det senare visade sig vara, gulsot. På kvällen fick hon mycket svåra kräkningar, vilka fortforo till klockan två på natten. Vi bådo till Gud, att han måtte ingripa till hennes tillfrisknande, men ingenting tycktes vilja hjälpa. Till sist var flickan alldeles förbi till följd av de svåra kräkningarna, och hon sade till mig: »Pappa, jag kan ej leva längre; jag dör om detta fortfar.» Jag hade då bedit mig nästan trött, och flickans svåra tillstånd grep mig, varför jag utan vidare lade mina händer på hennes huvud, och i Jesu namn befallde jag sjukdomen att lämna henne. Detta med det resultat att flickan lade sig ned och somnade, samt kräktes icke en enda gång sedan.

Men en stund därefter vaknade vår andra flicka och började att kräkas, dock icke så våldsamt som den förra. Det var som om sjukdomen hade flyttat sig från den förra över till den senare. Hon fortfor att kräkas flera gånger under natten och ävenså följande dag. Så snart hon åt aldrig så litet, kräktes hon genast upp det. Andra dagen var hon likadan, och min hustru började bliva riktigt bekymrad för henne. Fram på eftermiddagen fick jag, som jag satt vid mitt skrivbord, en stark förnimmelse av att jag skulle gå in och lägga mina händer även på henne, varför jag gick in och lade mina händer på hennes huvud och i Jesu namn befallde jag sjukdomen att lämna henne. Detta med samma resultat som förra gången. Hon kräktes icke en gång därefter,

och dagen därpå var hon uppe och lekte. Efteråt blev hon dock gul över hela kroppen, varav vi kunde förstå att det var gulsot som angripit dem. Den första flickan blev dock icke gul, sannolikt därför att jag där utdrev sjukdomen så fort att den ej hann att verka därhän. Men det egendomliga var, att jag ej kom mig för att handla på samma sätt i det senare fallet förrän förnimmelsen kom ovanifrån, och sannolikt skulle det ej heller hava lyckats förr. Underliga äro Herrens vägar. Emellertid fick jag genom dessa exempel så tydliga bevis för att det är de onda andarna, som kasta över oss våra sjukdomar för att därmed plåga oss, men också för att, därest vi hava tro och kraft därtill, vi i Jesu namn kunna driva ut sjukdomarna och därigenom befrias från dem.

Helad från vatten i lungsäcken.

En av mina kära vänner i nåden, broder H., berättade för mig följande: »För åtskilliga år sedan, då jag vistades i Helsingborg, insjuknade jag i, som det senare visade sig vara, vatten i lungsäcken. Till en början fäste jag mig ej så mycket därvid utan tänkte jag: Det går väl över. Jag blev dock sämre och sämre till dess jag blev sängliggande med omkring fyratio graders feber. Man sände då bud efter läkare. Denna kom, undersökte mig och konstaterade att det var vatten i lungsäcken samt förordade att jag snarast möjligt skulle intagas på sjukhus för

operation. 'Jag skall telefonera till lasarettet, att de bereda rum', sade han, 'så hoppas jag att ni redan i morgon bittida kan komma dit.' Morgonen därpå fick jag besök av en broder i Herren. Jag berättade för honom om min sjukdom och om vad läkaren hade sagt. Efter att hava lyssnat därtill sade han lugnt: 'Vi skola bedja till Gud att han gör dig frisk, så tror jag ej att du skall behöva komma till lasarettet. Vi bådo tillsammans varunder han smorde mig med olja i Herrens namn. Detta med det resultat att jag steg upp och var på samma stund fullständigt återställd från min sjukdom.

Efter en stund kom läkaren med underrättelse om att det var plats beredd för mig på sjukhuset. den som mötte honom i dörren, det var jag, fullt påklädd. Han blev helt bestört och frågade huru detta kunde vara. 'Jag är nu fullkomligt frisk och behöver ingen plats på lasarettet', var mitt svar. 'Det skola vi snart undersöka', förklarade läkaren tvivlande på min försäkran. Han undersökte mig noga varefter han sade: 'Ja, det är som ni sagt, vattnet i lungsäcken är borta och ni är frisk. Men huru har detta tillgått? Här har ju skett ett fullständigt under.' 'Jo', sade jag, 'det är Herren som på detta sätt gripit in och gjort mig helbrägda.' Läkaren stod där slagen av största förvåning, ty på min förklaring kunde han ej tro, och dock måste han erkänna att ett under hade skett.» Varför skola människorna hava så svårt för att tro på Herrens ingripande kraft? Då en människa utför något stor-

verk, har man icke alls svårt att tro därpå, men då Gud gör något, huru svårt har man ej för att tro därpå. Liksom om universums Herre icke skulle hava så stor kraft som det lilla jordekrypet människan.

Ryckt ur dödens käftar.

På ett större möte hörde jag pastor A. avlägga följande vittnesbörd: »För några år sedan insjuknade jag i blindtarmsinflammation och infördes på Örebro lasarett. Men vid företagen operation visade det sig att brand redan inställt sig och senare tillstötte även bukhinneinflammation. Genom samtal mellan doktorn och sjuksköterskan i närheten av mig, förstod jag att de ej hade något hopp om mitt tillfrisknande, varför jag en dag bad sköterskan uppriktigt säga mig huruvida de hyste något hopp eller ej. 'Ni må gärna säga mig precis som det är, ty jag är ej rädd för att dö, om det är så att min tid är ute och Gud så vill.' Sjuksköterskan sade mig då att, mänskligt sett, intet hopp fanns om mitt tillfrisknande.

Strax efter detta mitt samtal med sköterskan fick jag besök av en broder från missionskolan i Örebro. Jag visste att de dagen därpå skulle hava en bönedag, varför jag bad nämnde broder hälsa till skolan och bedja dem avskilja en timme i bön för min räkning. Han lovade att göra detta. Följande dag kom, och under densamma var jag ständigt försänkt i bön, och särskilt var detta förhållandet den utsatta timmen,

då skolan skulle bedja för mig. Dagen hade gått till ända och läkaren kom för att göra sin rond varvid såret skulle omläggas. Jag låg tämligen högt med huvudet så att jag med lätthet kunde se såret. Jag hade väntat att finna en förändring, men då såret blottades, fann jag till min stora missräkning att ej så var fallet. Varet rann som vanligt, och såret var fortfarande svart av branden. Detta blev för mig ett svårt trosprov. Hade Herren alldeles tagit sin hand ifrån mig? Var hans löften ej att lita på? Inför dessa frågor låg jag där spörjande. Emellertid så hängav jag mig åter åt bönen och fick slutligen nåd att lämna allt i Herrens hand. Natten gick, och morgonen kom, då läkaren återigen gjorde sin rond. Så snart han avtog första förbandet märktes genast att en förändring ägt rum, ty det var alldeles torrt och icke något var förmärktes. De undre förbanden avtogos, men allt var torrt, endast en liten fläck av blod kunde förmärkas vid ena sidan. Då inläggningen i såret uttogs var också den så gott som torr, och när slutligen såret var blottat, visade det sig att varet hade försvunnit, branden var borta, och såret hade återfått sin naturliga färg. Huru detta tillgått kunde ingen förklara. Både läkare och sköterska stodo slagna av den största förvåning. Ett under hade skett som med det mänskliga förståndet ej kunde förklaras. Det var Herren som hade gjort det, sitt eget namn till lov och pris.»

I detta sammanhang vill jag också återgiva ett vittnesbörd, som jag hade förmånen att lyssna till

vid ett av mina möten i N. Det var en medelålders fru som avgav detsamma. Bland annat yttrade hon: »Jag hade en längre tid lidit av hjärtfel och nervositet. Jag hade sökt läkare och varit vid badorter men utan att erhålla någon hjälp. Under denna tid levde jag främmande för Gud. För ett par månader sedan fick jag ett möte med Jesus och blev frälst. Jag bad icke om helbrägdagörelse för min kropp, men Herren gav mig mera än jag bad honom om, ty samtidigt med det han frälste mig och tog bort mina synder, tog han också bort mina sjukdomar och gjorde mig fullkomligt frisk till min kropp.»

Det är ju så Herren säger i sitt ord: »Han bar våra synder på sin kropp upp på trät, på det att vi skulle vara döda från synderna och leva rättfärdigheten» (1 Pet. 2: 24). Men ävenledes säger han: »Han tog på sig våra skröpligheter, och våra sjukdomar bar han» (Matt. 8: 17).

Botade från sinnessjukdom.

Under ett av våra uppbyggelsemöten i V. var det en äldre fru som bad om förbön för sin dotter, som under en tio års tid varit sinnessjuk och intagen på därvarande hospital, och som läkaren hade förklarat vara obotligt sjuk. Vi framburo henne inför Gud i bön med den påföljd att det samtidigt inträdde en förbättring i hennes tillstånd. Då modern ett

par dagar därefter besökte henne, förklarade läkaren att det hade inträtt en underbar förändring till det bättre med avseende på hennes sjukdom, och att han hoppades att hon snart skulle vara så pass återställd att hon kunde återvända till sitt hem. Så skedde ock. Någon vecka därefter fick hon lämna hospitalet och har sedan vistats i hemmet, där hon bland annat fick vårda sin mor i hennes svaghet till dess hon någon tid därefter gick hem till Gud.

Under den tid jag var bosatt i Visby fick jag brev från en broder i L. med hemställan om att jag måtte bestämma en viss tid till förbön för hans son, som var sinnessjuk och intagen på Vadstena hospital. Jag bestämde en viss timme då vi skulle samlas, några vardera på sin ort, vi i Visby och de i L., till förbön för personen i fråga. Vi gjorde så, och gemensamt anropade vi Gud, att han i sin nåd måtte bota den sjuka.

När jag sedan några månader därefter sammanträffade med mannen, som tillskrivit mig, berättade han, att åtta dagar efter det vi framburit hans son i bön fick han ett brev från överläkaren vid hospitalet, däri han underrättade honom om att det inträtt en märkbar förbättring i sonens tillstånd, och att han hoppades det han snart skulle kunna utskrivas från hospitalet. Så skedde. Efter en helt kort tid fick fadern hämta hem sin son, som allt sedan dess varit fullt återställd. Herren vare lov och ära för alla de exempel som givas oss på hans trofasthet mot sina svaga och lidande barn.

Helad från magsår.

Vid ett mitt besök i Åby blev en syster helad från ett långvarigt magsår. Hon hade sökt läkare och genom hans ordination blivit bättre för tillfället. Men så kom det igen, svårare än någonsin. På ett av våra möten framburo vi henne inför Gud i bön, med det resultat att Herren gjorde henne helbrägda. Hon gav senare vittnesbörd om, att hon var fullt återställd från denna sin sjukdom. Jag har sedan träffat denna syster flera gånger, och hon är allt fortfarande fullt frisk. Lovad vare Herrens namn!

Flera underbart helade genom Guds kraft.

Vid ett besök i V. sammanträffade jag med en gammal syster i Herren tillhörande därvarande metodistförsamling, en fröken L. Hon var 83 år gammal och hade varit en kristen i många år. Hon berättade för mig, hurusom hon för många år sedan i sällskap med en fru S. hade besökt ett s. k. helbrägdagörelsehem i Norrköping. Fru S. hade under många år lidit av en mycket svår huvudvärk. Hon hade sökt läkare men ingen hjälp fått. Fröken L. hade också lidit av flera andra krankheter, bland andra delvis dövhet. Så fick hon en dag läsa i tidningarna om ovannämnda hem, varefter hon gick till fru S. och talade med henne om att de skulle resa dit för att om möjligt där få någon hjälp. Fru S. hade nyss varit hos en läkare och fått en flaska

medicin, så hon visste ej hur hon skulle göra. »Men jag sade till henne», berättade fröken L, »kasta medicinen i slasken, ty du vet ju att den ej hjälper, och kom så och följ med till Norrköping.» »Ja, jag skall tala med min man därom», invände fru S. Mannen hade ingenting emot att hon reste. »Ty», sade han, »det vore ju en välsignad sak om du på något sätt kunde få hjälp mot din huvudvärk, varifrån den än må komma.»

Så blev det bestämt att de skulle resa, och de underrättade om sin ankomst en viss dag. På kvällen, då båten anlände till Norrköping, blevo de mottagna vid kajen av en person som ledsagade dem till hemmet, där de funno allt ljust och trevligt. De fingo stanna på hemmet ett par dagar innan de blevo behandlade enligt Guds ord. »Ty», sade fröken L., »de ville först förvissa sig om av vad andas barn vi voro.» Under tiden hade de tillfälle att göra sig bekanta med de övriga sjuka som vistades på hemmet. Ibland andra fanns där en man från Halmstad som var fullständigt lam. Han måste bäras från den ena platsen till den andra samt matas och skötas som ett litet barn. Till följd av förlamning i tungan kunde han ej heller tala. Han var i kroppsligt hänseende så eländig som en människa kan bliva, försäkrade fröken L.

På tredje dagen kom emellertid deras tur att bliva behandlade. Fröken L. blev först inkallad i ett enskilt rum, där en broder H. jämte en tillstädes varande syster framburo henne inför Herren i bön

samt smorde henne med olja i Herrens namn. Detta med den påföljd att »jag blev fri från alla mina krankheter, utom dövheten», försäkrade nämnda syster. »Jag har sedan dess varit så frisk och stark, men dövheten har följt mig hela mitt liv.» Därefter kom turen till fru S. Även hon blev behandlad enligt Guds ord med det resultat, att hon blev alldeles fri från sin huvudvärk och hade därefter ingen förnimmelse av densamma. Sedan dessa blivit behandlade kom turen till den lame mannen. Han bars in i det enskilda rummet, där man bad för honom och smorde honom med olja i Herrens namn. Då han kom ut därifrån kunde han utan svårighet tala, även så kunde han röra sina armar. Strax därefter såg fröken L. honom själv taga upp näsduken ur fickan och utan svårighet föra den till ansiktet samt torka detsamma. Andra dagen hade hans förbättring fortgått så pass att han själv kunde gå, då han höll sin följeslagare under armen. Vidare kunde hon ej följa honom, alldenstund de samma dag måste lämna platsen för att anträda resan mot hemmet. Hon hade aldrig sedan hört något från honom, men hon hade all anledning tro att han blev helt återställd.

Samma fröken L. berättade för mig även om ett annat fall av helbrägdagörelse som hon bevittnat, vilket jag också i detta sammanhang vill anföra. Det inträffade strax efter det metodistkyrkan börjat sin verksamhet i V. Pastor B. A. Carlsson var då föreståndare för det distrikt till vilket församlingen i V.

hörde, varför han plägade besöka nämnda plats. Det var vid denna tid en fru J. som bodde i närheten av V., och som en längre tid varit oförmögen att gå på grund av förlamning i fötterna. Hon hade sökt läkare och även en tid varit intagen på Söderköpings lasarett, men allt utan resultat. Vid ett av pastor Carlssons besök begagnade sig fröken L. av tillfället att föra honom till den sjuka kvinnan.

Då pastor C. kom in till den sjuka frågade han: »Tror ni på Gud?» Svar: »Ja.» »Tror ni att Gud hör bön?» »Ja.» »Tror ni att Gud hör bön just nu, om vi bedja?» »Ja, det tror jag.» »Tror ni också att Gud vill giva oss, det vi bedja honom om?» »Ja, det tror jag.» »Då skola vi bedja», sade pastor Carlsson. Vi föllo då alla ned på våra knän och han började att av hela sin själ bedja att Herren måtte göra den sjuka helbrägda. »Jag skall aldrig glömma den bönen», sade fröken L., »det gick såsom strömmar av gudomlig kraft genom hela min varelse.»

Kvinnan blev icke omedelbart frisk. Men tre veckor därefter kom hon gående in till V. fullkomligt återställd från sin sjukdom. Hon berättade då hurusom hon under det pastor C. bad, kände en ström av kraft gå genom hela sin kropp, och efter den stunden började tillfrisknandet som efter tre veckor hade nått sitt fullbordande.

Helade från astma.

Under min vistelse i Visby kom under ett av mina möten en broder fram med sin hustru som sökte

frälsning. Jag bad med henne, och Herren mötte med henne till full frälsning. Jag visste att hon under en tid av 21 år hade lidit av svår astma, varför jag även under händers påläggning bad att Herren i sin nåd måtte hela henne från denna hennes sjukdom. Detta med det resultat att hon blev omedelbart fri från sjukdomen. Hon hade förut ej kunnat sova utan att förut hava använt vissa pulver för rökning och inandning. Men därefter behövde hon icke alls, under ett par månader framåt, använda dylika medel och sov ändå gott. Hon var också mycket lycklig över den hjälp och välsignelse som kommit henne till del, varför hon med stor frimodighet prisade Gud. Ledsamt nog förleddes hon genom några s. k. troendes otro att tvivla på Herrens kraft att i fortsättningen hjälpa, med den påföljd att hon fick ett återfall av sjukdomen. Efter några plågsamma anfall, som hon haft, blev jag kallad till henne. Jag uppmuntrade henne att på nytt förtrösta på Herren och bad med henne, och så långt jag vet, har hon sedan varit fri från sjukdomen.

Vid mitt förut omnämnda besök i Södertälje fick jag behandla en syster som i tretton år lidit av astma. Hon hade sökt läkare, dock utan att därigenom erhålla någon hjälp. Omedelbart efter behandlingen började förbättringen, och då jag efter några månader åter träffade henne, var hon, enligt sin egen uppgift, fullkomligt fri från sin sjukdom.

Familjen Ö. berättar.

Under min vistelse på Gottland hade jag tillfälle att åtskilliga gånger sammanträffa med familjen Ö. och även vid flera tillfällen gästa i deras hem. De berättade då för mig huru underbart Herren hjälpt dem i mycket svåra sjukdomsfall. Först insjuknade broder Ö. i hjärnblödning, som hade till följd att han blev sängliggande under en tid av sex veckor. Han kände sig därefter något bättre, och en dag sade han till sin hustru. »Jag skall försöka att stiga upp och pröva om jag kan vara uppe under femton minuter. Han gjorde så, men då han suttit uppe i tretton minuter fick han ett nytt anfall av sjukdomen, och han sjönk sanslös ned i stolen i vilken han satt. Han måste bäras i sängen, varefter han förblev medvetslös till efter midnatt den följande natten. Då han dagen därefter återfick talförmågan, sade han till sin hustru: »Nu förstår jag att för mig finnes ingen mänsklig hjälp att erhålla. Skall jag få någon hjälp så måste den komma direkt från Herren.» Dagen därpå lät han hämta en predikant, som bodde någon mil därifrån, och som han visste hade tro på helbrägdagörelse, och som även plägade bedja med sjuka. Denne undervisade honom ännu grundligare i bibelns lära om helbrägdagörelse genom tron, varpå han behandlade honom enligt Jak. 5:14. När detta var gjort steg han upp och klädde sig. »Till en början», sade broder Ö., »kände jag mig mycket svag, men jag gick i Herrens kraft, och han styrkte mig, så att jag i följd kunde vara uppe i tretton

timmar innan jag gick till vila för följande natt.» Sedan var han uppe varje dag. Herren kallade honom även att gå omkring till sina grannar och omtala vilket under Gud hade utfört med honom. »Vid varje sådant tillfälle», sade broder Ö., »kände jag mig mycket svag, men då jag gick i tro, så gav Herren mig den kraft jag behövde, och jag återvände alltid med ett förökat mått av kraft.» På så sätt fick han genom dessa sina besök vara till stor välsignelse för sin omgivning, på samma gång som dessa fick bliva honom själv till välsignelse. Hans underbara helbrägdagörelse väckte också stort uppseende i trakten däromkring, då alla visste huru sjuk han varit. Han har allt sedan varit fullkomligt frisk samt utan något hinder skött sitt stora jordbruk, ända till dess han för något år sedan skilde sig från detsamma för att ägna hela sin tid åt evangelii tjänst.

Någon tid därefter insjuknade fru Ö. Hon vände sig till läkare, och denne förklarade att hon hade varbildning i hjärnan, och den enda hjälp som stod att få var genom en operation. Han förordade att han förtast möjligt skulle resa till Stockholm för att där genomgå operation. »Ty», sade han, »det är mycket allvarsamt. Om varhärden börjar att röra på sig, och den går åt hjärnan så är det ögonblicklig död.» På samma gång förberedde han henne på att operationen kom att bliva svår, emedan hon ej kunde sövas utan den måste företagas i vaket tillstånd.

Då hon kom hem överlade hon med sin man om vad de skulle göra, varvid de kommo till det

resultat att de även i detta fall skulle gå trosvägen. Då Herren så underbart hade hjälpt förut, så skulle han även nu hjälpa. Så hämtades samma predikant som vid förra tillfället, och även hon blev av honom behandlad enligt Herrens ord. Men det blev för henne en tid av det svåraste trosprov, ty under sex veckors tid fick hon gå utan att någon förbättring inträdde. Hon sade: »Sjukdomen förblev ungefär vad den var. Jag blev icke vare sig sämre eller bättre. Under tiden anfäktade mig Satan förfärligt. Jag tyckte ibland att en operation skulle icke på långt när vara så svår att genomgå som dessa anfäktelser. Men då jag en gång börjat att gå trosvägen, så vågade jag ej att beträda någon annan, ty jag förstod att detta skulle alldeles bryta ned min tro. Dock har jag efteråt insett att orsaken till att hjälpen dröjde var detta, att det fanns så mycket hos mig som måste brytas ned innan Herren kunde skänka mig denna sin välsignelse. Till sist blevo anfäktelserna så svåra att jag stundom kände mig vara nere i själva avgrunden. Särskilt minnes jag en natt mellan kl. 3—8, då jag kände mig såsom försatt till själva helvetet. Jag vet hur det är där», försäkrade fru Ö., »ty jag har varit där. O, vilka förfärliga kval som griper dem som komma dit! Ingen mänsklig tunga förmår att beskriva det. Vid 8-tiden på morgonen förde Herren mig ut ur detta mörker och på samma gång var jag också för alltid fri från min sjukdom. Vart varhärden hade tagit vägen vet jag ej, men

borta var den, och jag har sedan dess ej haft den ringaste förnimmelse av denna sjukdom.»

Samma fru Ö. berättade också för mig om en underbar händelse med avseende på hennes barn. »En dag», berättade hon, »under det jag stod i köket sysselsatt med bakning, kom det till mig en sådan underbar maning, att jag skulle bedja för mitt två års gamla barn, och jag anade att det var i någon fara. Han brukade springa ute på gården och leka med de andra barnen. Men märkvärdigt nog, kom jag mig icke för att gå ut och se efter om han var där, utan i stället gick jag in i närgränsande rum, där jag föll ned på mina knän och bad Herren hålla sin skyddande hand över honom. Efter en stunds bön blev jag åter lugn och gick ut för att fortsätta min bakning. Som jag stod vid bakbordet och såg ut genom fönstret fick jag se min man hålla med hästarna på gården. Han hade varit ute och kört slåttermaskinen på åkern i närheten av gården. Som det icke var den vanliga tiden för hans hemkomst gick jag ut och frågade efter orsaken till att han kommit hem så tidigt. Jag fann honom nästan likblek och mycket upprörd. Till en början ville han ej svara på min fråga; men då jag bad honom säga vad som hänt, berättade han, att som han körde slåttermaskinen fick han se deras lilla gosse ligga i gräset alldeles framför kniven. Han sökte genast hålla in hästarna men det var för sent. Innan han hann stanna dessa, låg gossen bakom kniven. 'Utom mig av förskräckelse', berättade min man, 'böjde jag mig

ned för att taga upp mitt barn, som jag väntade att finna alldeles sönderskuren. Men till min stora förundran och glädje fann jag att kniven icke på något sätt skadat honom. Icke ens hans kläder voro sönderskurna.' Huru gossen kommit över kniven utan att bliva skadad kunde ingen av oss förstå. Vi kunde däri icke se annat än ett Guds särskilda ingripande varigenom han räddat vårt barn. Rörelsen genom det som hänt, först förskräckelsen och sedan glädjen hade emellertid blivit min man för stark för att kunna fortsätta arbetet, och därför hade han kommit hem så tidigt.» Då förstod fru Ö. också varför hon fått en så stark manng att gå in och bedja för sitt barn. Det var Guds Ande som manat henne därtill, just det ögonblick då faran var överhängande. Att detta Herrens ingripande blev för dem en anledning till lov och tacksägelse är väl överflödigt att säga.

IV.

Underbara underrättelser från missionsfältet.

Vid ett besök i mitt hem berättade fröken M., som i många år verkat som missionär i norra Afrika, för mig följande: »Då jag först kom ut till Afrika angreps jag av en mycket svår huvudvärk. Jag hade på den tiden intet som helst begrepp om helbrägdagörelse genom tron. Men som jag en dag satt under trycket av min huvudvärk, kom min kamrat in med en taktat — huru hon fått den minnes jag ej — och läste den för mig. I denna framhölls Jesus som den store läkaren, och hänvisning gavs till en del bibelställen som talade i den riktningen. Särskilt var det några ord i ett av de bibelställen till vilka hänvisning gavs, som jag tog fasta på; det var orden: »Kvinna, du är fri från din krankhet». Jag fick nåd att tro på orden som jag läst dem, detta med den påföljd att jag blev ögonblickligen botad från min huvudvärk.

Någon tid därefter insjuknade min kamrat, fröken Y., ganska svårt. En dag, då jag kom in till henne,

bad hon mig att behandla sig enligt Jak. 5: 14. Först blev jag nästan förskräckt inför hennes begäran och sade: 'Detta gäller församlingens äldste och icke en svag kvinna, som jag är.' Men efteråt bestraffade mig Guds Ande för olydnad, varför jag ångrade mig, gick in till henne och smorde henne med olja i Herrens namn, med det resultatet att hon steg upp och vart ögonblickligen helad genom Guds kraft.

Det gick åter någon tid, under vilken vi gingo upp i vår verksamhet. Men så insjuknade jag själv svårt i reumatisk värk. Jag tänkte då, att det skulle bliva lätt för mig att gå trons väg, varför jag bad fröken Y. att smörja mig i Herrens namn, vilket hon också gjorde. Men denna gång behagade det Herren att pröva min tro. Jag blev ej frisk utan tvärtom tycktes sjukdomen tilltaga. En dag då min kamrat gick förbi mig, sade hon: 'Din vän Lasarus ligger sjuk.' Dessa ord blevo mig till tröst. Om Lasarus, ehuru Jesu vän, fick ligga sjuk och till sist dö, då kunde det väl också hända, att jag kunde få ligga sjuk och dock vara en Jesu vän; men liksom Jesus kom med hjälpen till Lasarus i yttersta stunden, då allt mänskligt hopp var ute, i det han uppväckte honom från det döda, så skulle han också komma till mig med hjälpen, då hans tid var inne. Så hände det sig en dag, då min kamrat i sällskap med en väninna gått ut, och jag var ensam i rummet där jag låg, att jag fick erfara Herrens särskilda närhet. Jag kände riktigt huru han stod vid min sida. Under känslan av denna Herrens omedelbara närhet hörde

jag en röst tala till mig, som sade: 'Stig upp och tag på dig dina strumpor.' Jag hörde den så tydligt, att jag utan vidare svarade: 'Jag kan icke.' Ty det var då omöjligt för mig att stå på mina fötter. Först efteråt kom tanken: 'Det var Herren som talade, och du lydde ej.' Jag erinrade mig då, huru som Gideon satte Herren på prov för andra gången. Styrkt därav bad jag: 'Herre låt mig få höra din röst ännu en gång, så vill jag lyda.' Rätt nog; efter en stund hörde jag åter rösten, som sade: 'Stå upp och tag på dig dina strumpor.' Med stor möda fick jag mina fötter till golvet, men med detsamma, som jag försökte att stå på dem, sjönk jag kraftlös ned med hela min kropp till golvet. Med stor ansträngning släpade jag mig dock bort över golvet till andra sidan av rummet, där min koffert stod och där jag hade mina strumpor förvarade. Jag sökte upp ett par strumpor och började att kläda dem på mig. Som jag gjorde detta kände jag, hur Guds kraft genomströmmade hela min kropp och jag vart helad. Jag reste mig på mina fötter, klädde mig och började gå runt omkring bordet i rummet och högljutt prisa Gud för den nåd och hjälp som kommit mig till del. Just som jag höll på därmed kom min kamrat med sin väninna tillbaka från sin promenad, och så fick jag för dem omtala vad Herren gjort med mig, och så fingo vi prisa Herren tillsammans för hans underbara nåd.»

Samma missionär berättade också om åtskilliga erfarenheter från sin verksamhet på missionsfältet.

»En dag», så berättar han, »kom jag och min kamrat till en muhammedansk familj vars dotter led av en svår sjukdom, som föranledde att hennes mage var ända till oformlighet uppsvälld. Vi undervisade dem om att Jesus kunde bota henne och tillsade dem, att därest de ville lova att ej vidare giva henne något av den medicin, som de annars plägade att göra, så skulle vi bedja till Jesus att han måtte göra henne frisk. De lovade oss detta, varpå vi böjde våra knän och bådo till Gud att han i Jesu namn måtte hela henne. Sedan vi gjort detta avlägsnade vi oss.

Då vi efter ett par dagar kommo för att hälsa på hos samma familj, kom modern springande emot oss under det att hon utropade så att det hördes vida omkring: 'Jesus har botat min flicka!' Då vi kommo in i hemmet funno vi flickan fullkomligt återställd. I det samma kom modern med sin lilla gosse på armen och sade: 'Nu har i stället min gosse blivit sjuk. I skolen nu också bedja till Jesus för honom att han må bliva frisk.' Vi gjorde så, och gossen blev frisk.»

»Vid ett annat tillfälle», fortsatte fröken M., »kommo vi in till en italiensk familj som voro katoliker. Mannen i familjen var förlamad, så att han måste släpa sig fram på ett par kryckor. Han hade en längre tid varit intagen på ett sjukhus, men hade nu blivit utskriven därifrån såsom obotlig, och nu kunde han icke göra något för sin familjs underhåll. Vi frågade mannen om vi fingo lämna honom en bok.

Det fingo vi gärna, varpå vi lämnade honom ett exemplar av Nya Testamentet. Därefter avlägsnade vi oss under bön om att Herren måtte välsigna ordet på hans hjärta.

Då vi efter några dagar förnyade vårt besök i samma familj, utropade mannen vid vårt inträde i hemmet: 'Det var en välsignad bok I lämnade mig. Tron I att Jesus kan bota sjuka på samma sätt nu som vid de tillfällen som omtalas i boken?' Vi stodo en stund tvekande vad svar vi skulle giva på hans fråga. Men efter något betänkande svarade vi: 'Ja, det är han.' Vi kände att vi ingenting annat kunde svara, ehuru otron för tillfället ville hindra oss. Då utropade mannen hänförd: 'Det var härligt; då kan Jesus även bota mig, så att jag ej vidare behöver använda dessa kryckor.' Vi sade honom då, att han först och främst borde lämna sitt hjärta åt Jesus och få sin själ frälst. Han utropade då lika hänförd: 'Jag vill hava båda delarna.' Vi bådo med honom, och han lämnade sitt hjärta åt Gud.

Från den stunden började hos mannen en förbättring att äga rum, så att han efter några dagar kunde utbyta den ena kryckan mot en käpp. Efter åter någon tid kunde han utbyta även den andra kryckan mot en käpp, och så funno vi mannen gående stödd endast mot en käpp. Vid denna tid var tillfället för oss inne att resa hem för någon tids vila i hemlandet, och vi finge till följd därav lämna mannen i fråga.

Efter ett års förlopp hade vi återvänt till vårt

arbetsfält igen. En av de första dagarna, då vi voro ute och sågo oss om efter en lämplig lägenhet, fingo vi på långt avstånd se en man komma springande emot oss med båda armarna utsträckta. Till en början trodde vi att mannen ej var riktigt klok, men då han var nära inpå oss utropade han: 'Kännen I ej igen mig?' I samma stund blev det klart för oss, att det var den förut omtalade italienske mannen. Han berättade då för oss under glädjetårar huru Jesus hade gjort honom fullkomligt frisk samt att han fortfarande var frälst och lycklig till sin själ. 'Men', utbrast han, 'jag är så ledsen, ty min härliga bok har brunnit upp.' Han hade haft anställning som kock på en mindre ångbåt, och vid en eldsvåda ombord, hade hans rock, i vars innanficka han hade sitt Nya Testamente förvarat, brunnit upp, och på så sätt hade han förlorat sin bok. Vi gåvo honom ett nytt Testamente och däröver blev han mycket glad.

Någon tid därefter», fortsatte fröken M., »kom ovan nämnde man till oss tidigt en morgon förande med sig en annan man, som i två års tid legat till sängs förlamad, oförmögen att stiga upp. Han hade varit hos honom och bedit till Gud för honom, med den påföljd att den lame mannen steg upp i Jesu namn och vart helad. Nu ville han presentera honom för oss såsom fullkomligt frisk. Så fingo vi också tillsammans prisa Herren för hans nåd och under.

Vid ett annat tillfälle, då kolera rasade där i trakten, kommo vi in till en kvinna, som var mycket

sjuk i nämnda sjukdom och synbarligen nära döden. Vi hade en flaska med oss för desinficering. Vi bådo de i rummet närvarande taga bort den värsta orenheten, varefter vi stänkte något av flaskans innehåll omkring i rummet, samt bad också kvinnan att inandas något av lukten från flaskan. Därefter böjde vi våra knän och bådo till Gud, att därest det var överenstämmande med hans vilja, han måtte spara hennes liv och göra henne frisk.

På natten märkte både jag och min kamrat att vi hade symtom till samma sjukdom. Vi förebrådde oss, att vi här gått åstad ej uteslutande i Jesu namn. Vi anropade dock Herren om nåd och hjälp, och han hörde vår bön och gjorde oss friska. Då vi efter några dagar kommo tillbaka till ovan nämnda hus funno vi kvinnan vid liv och därtill fullkomligt frisk. Men denna gång var det ej Jesus som fick äran. Kvinnan utropade: 'Den välsignade flaskan, den välsignade flaskan!» Vad vi människor ändå äro benägna att sätta de jordiska medlen framför Herren, från vilken dock allt gott kommer.

Fröken M. berättade för mig flera andra fall av helbrägdagörelser genom tron på Jesu namn, som hon upplevat och bevittnat, vilka vi dock här måste gå förbi. Herren, den store läkaren, vare lov och tack, ty han är densamma i går, i dag och desslikes i evighet!

V.

Herren kommer stormen att stilla sig.

Vid flera tillfällen har jag av Guds oändliga nåd fått erfara hurusom Herren, såsom svar på bön, kommit de svåraste stormar att lägga sig. Under min vistelse i Visby hade jag ofta att företaga färder över Östersjön till fastlandet, och vid tillfällen kunde dessa resor vara nog så svåra. Jag minnes ett tillfälle, då jag skulle fara över till Stockholm för att leda en serie väckelsemöten, att det dagarna före min avresa blåste en svår storm och särskilt den dag, då jag skulle resa på kvällen, var den synbarligen häftig. På eftermiddagen voro vi tillsammans med några vänner i ett hem där i staden. Flera av dessa sade då till mig: »Att pastorn vågar sig ut att resa över sjön i detta väder», och en syster tillade: »Jag höll på att blåsa omkull på Södertorg. Det kommer att bliva en svår resa.» Mitt svar blev: »Herrens högra hand förmår att allting förvandla.» Och jag fick också erfara att han var mäktig därtill. Prisad vare Herrens namn!

Då jag på kvällen kom ned till båten för att resa, var det alldeles lugnt, och havet var fullkomligt stilla. Det mest underliga var för många det, att trots den förutvarande stormen så förekom icke heller några dyningar, utan vi hade en synnerligt angenäm resa över havet. Detta gav mig helt naturligt anledning till att under natten prisa och lova Herren, som så underbart ingripit med sin mäktiga hand.

Vid ett annat tillfälle skulle jag resa över till Kalmar för att därifrån fortsätta resan till ett större uppbyggelsemöte. Natten före min avresa låg min hustru i synnerlig hög feber, och ute rasade en fruktansvärd storm. Jag förstod att det var Satan, som ville hindra mig från att resa.

Under nattens lopp ropade jag ständigt till Herren. Jag sade till honom: »Herre, kan nu din högra hand allting förvandla, så må du ingripa och uppenbara din makt i det du förändrar dessa förhållanden.» Fram emot morgonen somnade min hustru, och då hon vaknade hade febern lagt sig. Ävenså hade stormen något bedarrat. Då kvällen kom och båten lade ut stod min hustru på kajen och viftade mig farväl, vädret var lugnt och sjön låg stilla. Vi hade en härlig resa över havet med oupphörligt tack och lov till Gud för hans underbara nåd och hjälp.

Ett tredje tillfälle erinrar jag mig, då vi, några predikanter på Gottland, skulle fara över till en konferens på fastlandet. De flesta av oss hade kommit överens att resa på måndagskvällen. En hade dock

beslutit att jämte sin familj resa redan på söndagen. Under hela den dagen rasade en fruktansvärd storm. En av de svåraste jag bevittnat under mina sju år på Gottland. Jag var nere vid stranden, då båten på kvällen lade ut för sin resa över till Nynäshamn. Det var både majestätiskt och hemskt att se huru fartyget kastades upp och ned av de rasande vågorna. Den ena stunden tyckte man att det skulle begravas under de jättehöga vågorna, men nästa ögonblick såg man det uppe på toppen av en liknande våg för att stunden därefter åter vara nere i djupet. Vår broder hade i sista stund inför den förskräckliga stormen ångrat sig och begivit sig i land med sin familj.

Nu blev frågan: Huru skall vädret bliva nästa kväll? Detta blev föremål för bön. Jag bad till Gud att han i sin nåd måtte låta stormen lägga sig. Hela natten rasade den i oförminskad styrka och även hela förmiddagen följande dag. Vid middagen gick jag ned åt stranden och under det jag där såg huru de höga, vitskummiga vågorna rullade upp mot stranden, sade jag till Gud: »Om nu din högra hand är mäktig att allting förvandla, så må du ingripa här och uppenbara din makt.» Icke heller vid detta tillfälle behövde jag komma på skam i min förtröstan på Gud. Då vi på kvällen kommo ned till båten för att resa, var det alldeles lugnt, och sjön låg stilla som en spegel. Detta tillskrevo väl de flesta vädrets nyckfullhet, men det jag hörde flera uttala sin förundran över var, att ej några dyningar efter

den fruktansvärda stormen gjorde sig gällande. Vi hade emellertid en angenäm resa över till fastlandet, något som åtminstone jag ej kunde tillskriva något annat än ett Guds särskilda ingripande.

VI.

Evangelist F. och kapellbygget.

På en av mina resor sammanträffade jag hos några mina vänner med en kvinnlig evangelist, syster F., och berättade hon för mig därunder följande: »Efter mycken strid och långvarigt motstånd mot Guds kallelse, beslöt jag mig för att genom Guds nåd lyda och såsom evangelist gå ut för att vittna om Herren. Jag kom med på en evangelistkurs, men därunder framträdde min andliga fattigdom allt tydligare. Jag kunde ej fullt tro på Jesus, såsom den där dött för mänsklighetens synder, och om jag ej själv kunde tro detta, huru skulle jag då kunna vittna därom inför människorna. Det blev ytterligare bön och kamp. Så hände det sig, att vid ett tillfälle, då jag på detta sätt bad och kämpade, kom jag i hänryckning, varunder jag såg Jesus på korset så tydligt för mina ögon. Genom denna syn försvann alla tvivel på att Jesus dött för mänsklighetens synder. Denna sanning blev i stället så levande för mig, och jag kände att jag även kunde förkunna den

för mina medmänniskor. Genom denna erfarenhet kom jag också till visshet om, att jag mottagit ett dop i den Helige Ande. Någon tid därefter fick jag, som ytterligare bekräftelse på detta, mitt dop i den Heliga Ande mottaga gåvan att tala med tungor. Dock har det alltid stått för mig klart, att mitt verkliga andedop fick jag vid det först nämnda tillfället.

Sedan jag på så sätt fått mina andliga tvivel skingrade och därtill blivit beklädd med kraft ifrån höjden, gick jag ut på fältet för att som evangelist verka Herrens verk. Mitt första arbetsfält var Dalarne, där jag en tid verkade för Gud. Men snart kallade Herren mig att gå till min födelsebygd för att där frambära vittnesbördet om honom. Men därtill var jag minst av allt villig. Det var en mörk plats. Ytterst få troende funnos där, och mina anförvanter höllo mig för att vara från mina sinnen. Jag gjorde därför allehanda invändningar, men det hjälpte ej. Herren sade, att jag skulle gå, på samma gång som han lovade att vara med mig, och att han skulle leda och öppna väg för mig.

Slutligen gav jag efter och anträdde resan dit. Jag gjorde detta i full förtröstan att Herren skulle hjälpa mig och utan att underrätta någon om min ankomst. På vägen från stationen mötte jag min halvbror. Vi hälsade på varandra, och han berättade för mig att han blivit frälst samt att han nyligen gift sig samt inbjöd mig till sitt hem att bo där. Så hade jag då ett hem att stanna i. Nu gällde det även att få något rum att hava möten uti. Och

Herren sörjde även därför, i det att en ofrälst bonde öppnade sina rum för detta ändamål.

Då vi hållit på någon tid med våra möten, sade Herren till mig: 'Du skall bygga ett hus åt mig på denna plats.' Jag bygga ett hus åt dig på denna plats, här, där det ej finnes vare sig någon församling eller några troende vänner; huru skall detta tillgå? 'Jo', sade Herren, 'du skall endast säga till på ett möte, att jag tillsagt dig att bygga ett hus åt mig, så skall jag vidare sköta om saken.' Det blev nu en väldig strid i mitt inre. Tänk om jag hade misstagit mig på Herrens röst. Om jag nu talade om saken inför offentligheten, och det sedan ej bleve något med densamma, då bleve Herrens namn därigenom endast vanärat. Jag beslöt mig dock för att lyda, och sedan låta Herren sköta om det hela.

Nästa möte talade jag frimodigt om, att Herren hade sagt till mig, att vi där på platsen skulle bygga ett hus åt honom. Det var fullt av bönder, boende däromkring, närvarande, och de sågo den ena på den andra småleende. Då jag kom hem fick jag åter en strid med Satan. Han sade: 'Nu har du gjort något riktigt galet. Du skall få se, att det blir icke något med det där bygget, ty ingen människa bryr sig därom, och så får du stå där med skam.' Jag bad då Gud om ett tecken som verkligen visade mig om det var han, som talat till mig, och att jag gått hans ärende. Jag behövde ej heller vänta länge därpå, ty tidigt följande morgon kom en av de bönder, som varit med på mötet till mig, och ehuru ej själv

troende, erbjöd han sig att skänka en tomt för huset i fråga. Jag tackade och uttryckte min glädje över denna hans offervillighet, samt tillade: 'Jag hoppas att ni även i fortsättningen vill vara med och understödja detta byggande av ett hus åt Herren.' Han svarade: 'Ja visst vill jag det. Men skall det bliva något bygge utav, så måste vi väl komma tillsammans och rådgöra med varandra om saken.' Så lyste vi ut ett sammanträde för alla som voro intresserade för att bygga ett hus åt Herren. En stor del av traktens bönder kommo med. En första teckning upptogs och uppgick denna till omkring 600 kr. Det var ju en ringa början, men det var en början i alla fall. Strax därefter började vi med arbetet på tomten och grävning för grunden. Alla ville vara med och hjälpa till. En stor del av arbetet samt körslorna gjordes gratis, och penningar flöto in, så att bygget kunde påbörjas.

Sedan bygget hade pågått någon tid, tyckte några bröder från annat håll, att jag borde befrias från ansvaret för detsamma, och att detta skulle läggas på en kommitté. En kommitté tillsattes, som skulle hava ansvaret för bygget och ombesörja att huset blev färdigt, varför jag reste ut på ett annat fält någon tid för att vittna om Gud. Som jag var mitt uppe i min verksamhet där, sade Gud till mig: 'Res tillbaka hem och fullborda det hus, som jag givit dig befallning att bygga åt mig.' Jag svarade: 'Herre, det är nu en kommitté tillsatt, som skall ombesörja dess fullbordande, så jag behöver ej göra det.' 'Nej',

sade Herren, 'det är du som skall göra det.' Jag reste då hem igen. Och vad fann jag? Jo, under de tre månader jag varit borta hade ingenting gjorts åt huset. Kommittéens medlemmar hade nedsjunkit i misströstan och hade mest diskuterat frågan om det icke var ett misstag, att detta bygge någonsin kommit till stånd.

Nu blev min första uppgift att få tak på huset. Kommittén tyckte att vi skulle låta oss nöja med papptak, emedan detta var billigast, men jag höll fast vid att vi skulle hava tegel, emedan detta bleve varaktigare. Så en dag gick jag upp till direktören för ett tegelbruk, som låg i närheten, och frågade om vi kunde erhålla tillräckligt med tegel för taket på de villkor att vi fingo anstå med betalningen till dess vi fingo inteckningen i huset klar och erhöllo penningar på den, ty vi hade gjort förberedelser för en dylik. Detta gick han utan invändning in på, därtill bestämde han priset 50 kr. billigare per tusende än det vanliga priset. Teglen hemkördes så gott som gratis, och när jag omsider fick räkningen från tegelbruket, fann jag till min stora glädje, att direktören ytterligare efterskänkt 1,000 kr. Så kom taket på, och efter hand hjälpte Gud oss så, att inredningen av huset kunde fortgå. Slutligen var kapellet, som rymmer omkring 300 personer, jämte en mindre sal samt en bostadslägenhet på ett rum och kök färdigt och kunde invigas för sitt heliga ändamål.»

I sanning ett underbart exempel på huru Herren hjälper, då man går i lydnad för hans kallelse och

i tro på hans löften. Till berättelsen hör även, att den målarmästare, som ombesörjt målningen av kapellet, blev frälst på själva invigningen av detsamma. Detta torde också vara ett av inseglen på att verket var av Gud.

VII.

Andeutgjutelser.

Vid mina besök i Salemsförsamlingen i Norrköping hava vi gång efter annan fått göra underbara erfarenheter av andeutgjutelse. Jag minnes särskilt ett par av dessa erfarenheter, som jag här till andras uppbyggelse vill omtala.

Vi hade vid ett tillfälle haft ett större uppbyggelsemöte, då Herren hade varit underbart nära. Detta möte avslöts med ett särskilt möte för sökande. Detta möte hölls i mindre salen och denna var fullsatt av längtande själar. Redan från början förmärkte vi, att Guds Ande vilade över oss, och allt efter som mötet fortgick steg Andens kraft ibland oss till dess att formliga vågor av kraft och salighet gingo fram över oss. Somliga talade med nya tungor och prisade Gud under det att andra fingo i anden frambära härliga budskap. Vi voro tre predikanter närvarande, pastor Ljung, min bror och jag. Vid slutet av mötet kom Guds Ande så mäktigt över oss, att vi en lång stund formligen samtalade med varandra på främmande tungomål. Det tycktes som om den ena frå-

gade och den andra svarade, dock utan att vi själva förstodo det vi talade. Under tiden var det som om hela himmelen hade sänkt sig ned över oss, och det kändes, som om Guds härlighet skulle hava uppfyllt hela lokalen, där vi voro församlade.

Då vi vid 11-tiden på kvällen reste oss från bönen för att avsluta vårt möte, fick jag se en ung kvinna, medlem av församlingen, sitta bittert gråtande. Jag frågade henne: »Varför gråter ni?» »Jo», sade hon, »jag gick hit till detta möte för att jag måtte få ett dop i den Helige Ande, men ännu har jag ej fått något. Måste jag nu gå hem utan att få denna välsignelse?» Jag svarade: »Syster, det är icke ännu för sent. Låt oss bedja.» Vi böjde våra knän tillsammans och med detsamma som jag lade mina händer på henne samt upplyfte min själ i bön till Gud föll Guds Ande över henne, och hon började att med överfyllt hjärta prisa och lova Gud.

Som jag reste mig upp från hennes sida, fick jag se en nyomvänd broder, en polisman, sittande djupt förkrossad. Jag gick till honom och frågade: »Huru är det?» »Jo», sade han, »jag har väntat under hela mötet att få mottaga ett dop i den Helige Ande, men ännu har jag ingenting erfarit. Måste jag nu ännu en gång gå hem utan denna välsignelse?» »Nej, min broder», svarade jag; »jag tror ej att ni behöver detta. Vi skola ännu en gång förena oss i bön.» Därefter böjde vi våra knän tillsammans, och under det vi lade våra händer på honom och bådo, föll den Helige Ande över honom och även han började

att med överfyllt hjärta och hög röst prisa Herren. Nämnda broder hade förut under uppbyggelsemötet anhållit om förbön att han måtte få sin tungas band lossade, så att han måtte offentligen kunna bedja och vittna om Gud. Denna bön blev uppfylld, ty under mer än en kvarts timme prisade han Gud med en röst som hördes långt ut på gatan. Då vi framåt 12-tiden avslutade vårt möte, sade han: »Jag skulle gärna velat stanna hela natten och prisa Herren, ty det är så överfyllt härinne, att det känns alldeles som om mitt bröst skulle sprängas sönder.»

Ett annat tillfälle erinrar jag mig. Det inträffade vid vår evangelist- och bibelkurs förra året. Denna kurs var alltigenom härlig, men Herren hade dock gömt det bästa vinet till sist. Den sista dagen av kursen avskildes för uteslutande bön. Redan på morgonen förnummo vi Guds särskilda närhet, men allteftersom vi förblevo i bön kom Guds kraft ännu mäktigare över oss, till dess att slutligen själva himmelen sänkte sig ned över oss. Man talade med tungor och prisade Gud. Några fingo sjunga i stämmor på främmande tungomål, då man tyckte sig höra bruset av den himmelska kören; andra fingo sjunga i anden på sitt eget tungomål alldeles som i mässform, under det att ord och melodi gavs dem i samma stund. Alla de närvarande grepos av den mäktiga anden och stundens högtidlighet.

Det var underbart att skåda en gammal man, som var närvarande, huru hans ansikte strålade av salighet. Efter det att andevågen lagt sig, började han

tacka Gud, då han bland annat yttrade: »Gud, du vet att jag är åttio år gammal och har varit kristen i över femtio år, men aldrig förr har jag varit med om något så underbart som detta. Tack Gud, att jag fick vara med om en verklig andeutgjutelse.» Ja, prisad vare Gud för denna underbart härliga stund!

För några år sedan var jag med om ett större uppbyggelsemöte i Vetlanda. Redan från mötets början på lördagskvällen kändes det mycket gott. Under mötena på söndagen var Herren underbart nära. Så kom kvällsmötet. Kapellet var till trängsel fullt av folk. Jag talade först under mötet, varefter vi fortsatte med några fria vittnesbörd, då den ena efter den andra av församlingens medlemmar stego upp och bekände sin ljumhet och likgiltighet på det andliga området. Som jag satt på en stol nedanför predikstolen föll Guds kraft över mig så att jag formligen snurrade runt på stolen där jag satt. Min hustru, som var närvarande, sprang fram och grep tag i mig av fruktan för att jag skulle falla av stolen. Då jag ögonblicket efter öppnade mina ögon fick jag se en underbar syn. Pastorn inom därvarande baptistförsamling, som stått innanför altarringen, fann jag liggande på sitt ansikte på golvet. Han hade av andens kraft slagits ned till golvet. Utan att någon människa yttrade ett ord, rusade hälften av de närvarande fram till altarrunden, och på mindre än fem minuter var altarrunden omringad och hela främre delen av lokalen full av dem som kommo fram och där föllo ned inför Herren

gråtande och bedjande om nåd och förlåtelse. Jag minnes särskilt en fru, mycket välklädd, som kastade sig ned på golvet, där hon under bittra tårar ropade till Herren: »Herre, fräls mig, annars går jag förlorad!» Den övriga delen av de närvarande drogo sig tillbaka till den nedre delen av lokalen, där de stodo frågande: »Vad är detta för något? Något sådant hava vi ju aldrig förr sett.» Det var Guds kraft som var uppenbar, och då denna kraft kommer, så sker det något, och detta utan något som helst mänskligt ingripande.

Vid ett större möte i Ö. var jag också med om något underbart. En broder hade rest till detta möte under den bestämda föresatsen att komma igenom till ett djupare andligt liv. Han var predikant, och innan han reste hemifrån sade han till sin församling, att han under mötet måste få en större kraft eller ock måste han sluta att predika. Under de större mötena var han med, begärde förbön samt kämpade själv och bad, men endast med det resultat att det, som han själv kände det, blev allt mera tillåst för honom. Till sist hade han nästan uppgivit allt hopp. Så hade vi, några vänner, kommit överens om att hava ett mera enskilt möte i det hem där jag jämte ett par andra predikande bröder för tillfället bodde. Jag bad nämnda broder att komma med på detta möte, vilket han också gjorde.

I början av mötet kände han sig mycket förkrossad. Några av de närvarande bröderna bådo mig att jag skulle gå och lägga händerna på honom och bedja

för honom. Men själv kände jag mig vid detta tillfälle mycket tom och fattig i min ande, varför jag icke alls kände mig hava någon kraft för en dylik handling. Jag kunde därför icke göra något annat än förbliva stilla inför Herren i bön, att han måtte möta med honom till frigörelse. Som jag låg där på mitt ansikte inför Herren kom hans kraft helt plötsligt över mig, så att jag formligen snurrade runt om på golvet där jag låg, varpå jag av kraften lyftes upp på mina fötter och leddes fram till brodern ifråga. Och utan att någonsin förut hava handlat så, lade jag mina händer på honom och sade: »I Jesu Kristi namn löser jag dig ifrån din boja, min broder. Var i detta namn fri.» Detta med den påföljd att han ögonblickligen blev löst samt började att prisa Herren för hans underbara nåd. Som ett litet barn började han: »Jesus, Jesus är det sant att du är min, och jag är din, är det sant, att du dog för mig», och så övergick det i en formlig lovprisning av hans nåd.

Från denna stund var han frigjord, han hade kommit in i en ny andlig erfarenhet, och han återvände till sin församling lycklig och glad.

VIII.

Syner.

Tecken på himmelen.

En broder på Gottland berättade för mig följande: »En afton, då jag i sällskap med min fosterson och vår jungfru gingo hem från ett möte i kapellet, fick jag se en egendomlig syn. Först såg jag en ljus båge i skyn, och under den såg jag tydligt frälsarebilden, där han hängde på korset med nedböjt törnekrönt huvud. Jag frågade mitt sällskap om de sågo synen pekande mot skyn. Sedan jungfrun blivit uppmärksammad på den såg hon den lika tydligt som jag själv, men min fosterson kunde däremot ej se den. Sedan vi betraktat den en stund försvann den helt plötsligt.»

Hon såg sin mamma.

En syster K. Ö. berättade för mig huru hon vid ett tillfälle, då hon var i Anden, fick i en syn se Jesus komma emot sig med utsträckta armar. Då han kom intill henne, fattade han henne vid handen och förde henne till himmelens port, då han sade:

»Här inne bo de saligt hemgångnas andar.» Hon bad då att få se sin mamma, som för tolv år tillbaka gått hem till Gud. Då öppnades porten, och i en mycket ljus sky fick hon se sin mamma. Hon var sig alldeles lik utom däri att hon fått ett mycket vackrare, lockigt hår. Dessutom såg hon henne klädd i en vit, och som det syntes henne, mycket tjock sidenklädning.

Vid tillfället var en syster K. närvarande, vars båda föräldrar voro hemgångna. Hon bad då att även få se dem. I samma ljusa sky fick hon då se dem framträda sida vid sida. Hon beskrev utförligt deras utseende. Och efter vad syster K. försäkrade, så överenstämde det fullkomligt med det utseende de hade haft under livstiden. Och det är att märka, att syster Ö. hade aldrig sett dem här i tiden, det var först i den tillkommande världen hon fick skåda dem.

Han fick se Jesus.

Pastor L. berättade för mig, att då han vid ett tillfälle besökt E. bodde han i en familj där båda makarna voro troende. »Jag fann snart», sade han, »att mannen hade djupare andliga behov. Dessa växte mer och mer genom de samtal vi hade tillsammans. Någon tid efter det jag kommit hem», fortsatte pastor L., »fick jag ett brev från nämnda broder, däri han berättade för mig om en underbar upplevelse som han hade haft. Han skrev: 'Sedan du rest, började jag att allvarligt söka och bedja om ett dop i den

Helige Ande. Efter att så under några dagar hava bedit, hade jag en märkvärdig dröm. Jag tyckte mig se brevbäraren komma in till mig och lämna mig ett brev. Jag tog emot brevet och läste adressen som lydde: 'Till lärjungen N. N., den högt benådade'. Jag betraktade den egendomliga adressen och undrade vad den kunde betyda. Under det jag så gjorde, vaknade jag upp från sömnen, varför jag ej hann att i drömmen öppna brevet eller att få del av dess innehåll.

Djupt bedrövad däröver att jag gått miste om brevets innehåll började jag bedja att Herren på något sätt måtte visa mig detsamma. Så en dag fick jag på ett högst egendomligt sätt i en syn se framför mig ett vitt oskrivet pappersark i vanligt brevformat. Det blev strax klart för mig att detta var det brev, som varit inneslutet i kuvertet med den egendomliga adressen. Dock tyckte jag det var mycket besynnerligt, att det ingenting stod skrivet på detsamma. Då tyckte jag mig höra en röst som sade till mig: 'Betrakta arket närmare'. Och när jag så gjorde, fick jag se Frälsarebilden allt tydligare och tydligare framträda på pappersarket. Det var Frälsarebilden i sin lidandesskrud med törnekronan på huvudet och med genomstungna händer och fötter. Som jag betraktade densamma, betogs jag av en förkrossande känsla av min egen synd och ovärdighet, varför jag sjönk ned på mitt ansikte inför Herren och ur djupet av mitt hjärta ropade jag till Herren och bad, att han i sin nåd ville döpa mig med sin Helige Ande.»

Dock hade ännu icke stunden kommit, då han kunde sträcka ut sin troshand och mottaga denna välsignelse. Han fortsätter: »Synen försvann åter ifrån mig, utan att jag hade fått göra erfarenhet av ett dop i den Helige Ande. Men längtan efter denna välsignelse hade genom den gjorda erfarenheten växt sig ännu starkare. Så blev det ännu ett par dagar av avskildhet och bön inför Herren, som slutade med, att jag på nytt fick se samma syn med pappersarket framför mig. Till en början var det alldeles blankt, men eftersom jag betraktade detsamma, fick jag åter se Frälsarebliden med törnekronan och sina genomstungna händer och fötter framträda för min syn. Vid åsynen av densamma sjönk jag ned ännu djupare förkrossad än någonsin tillförene inför Herrens ansikte, och där, djupt nere i stoftet inför den levande Gudens fötter med den törnekrönta Frälsarens bild framför mig, mötte Herren mig i sin nåd och döpte mig med sin Helige Ande, den härligaste erfarenhet jag gjort i mitt liv.»

Broder och syster, det är inför bilden av den korsfäste, som du skall möta din Gud. Om du ej får skåda honom på samma sätt som ovan nämnda broder fick göra, så kan du dock få skåda honom med trons blick. Det är inför denna bild som syndaren får mottaga sina synders förlåtelse och barnaskap med Gud; det är ock inför sin egen bild i lidandets skrud, som Jesus döper sina längtande barn i den Helige Ande.

Han såg Kristi återkomst.

En banmästare P. berättade för mig om en underbar syn, han hade haft en natt. På kvällen förut hade det inträffat något i hans hem som fört honom ned i den djupaste förkrosselse. Efter att hava utgjutit sitt hjärta inför Herren i innerlig bön, gick han till vila. »Så snart jag hade lagt mig», sade han, »föll jag i en dvallik sömn, som fortfor till kl. 6 på morgonen. Tvenne gånger under natten vaknade jag upp ur densamma, men jag var då i ett sådant tillstånd, att jag måste stiga upp ur bädden och gå fram och tillbaka på golvet för att förvissa mig om, att jag verkligen var i kroppen. Men så snart jag lade mig ned, föll jag i samma tillstånd igen.

Under detta tillstånd såg jag hela natten tilldragelser med avseende på Kristi återkomst. Det ena sceneriet efter det andra passerade revy för min syn. Jag såg huru körkarlen, där han satt på åkdonet efter hästarna, riktade sina blickar upp mot skyn, varpå han lyftes upp i luften och försvann. Jag såg tåget komma rullande järnvägen fram, varunder lokomotivföraren stack ut sitt huvud genom dörren till lokomotivet, såg upp mot skyn samt lyftes upp i luften och försvann. Likaså såg jag konduktören komma ut på tågets plattform, såg upp mot skyn och försvann. Snickaren såg jag stå vid sin hyvelbänk, och i ett nu lyftes han upp i luften samt försvann. Strax innan jag vaknade på morgonen frågade jag: 'Huru kan detta ske?' Då hörde jag

en röst som sade: 'Det är den längtans ande, som bor i dem, som lyfter dem upp.'»

»Jag vet», försäkrade broder P., »att när Jesus kommer, skall det ske så hastigt, att man skall icke ens få tid att borsta dammet av sin arbetsblus, som man brukar att göra, då man går hem för att spisa middag.»

Ja, käre broder, så skall det bliva när Jesus kommer. I ett nu, i ett ögonblick, då den sista basunen ljuder, skola vi förvandlas och så upplyftas till hans möte i skyn. Och den kraft som skall lyfta oss upp är den längtans ande som bor i oss. Har du denna längtans ande? Längtar du efter Jesu Kristi återkomst? Kan du med Johannes säga: »Kom Herre Jesus!» Jag är redo för ditt möte, då stunden är inne.

Djävulen på dansbanan.

Fru E. berättade för mig om en syn, som hon som flicka hade haft. »Vi voro några flickor som alla hade troende föräldrar, varför vi ej fingo gå med på några världsliga nöjen. Dock drogs vår håg mot världen, och vi kommo överens om, att då vi ej fingo tillåtelse att gå med på några offentliga dansnöjen, så skulle vi ensamma gå till dansbanan och lära oss dansa. Vi fingo en världsligt sinnad flicka i vårt sällskap, som skulle lära oss att dansa, och så begåvo vi oss i väg mot dansbanan.

Men just som vi närmade oss dansbanan fingo vi

se djävulen sitta på spelmansplatsen klädd i svart dräkt och med tvenne små horn i pannan. Vi sågo honom allesammans. Till en början trodde vi att det var någon som klätt ut sig till den onde, och som satt sig där endast för att skrämma oss. Och vi ville visa att vi ej voro så lättskrämda, varför vi gingo frimodigt framåt. Men just som vi skulle beträda dansbanan, försvann han helt plötsligt, åtföljd av ett väldigt brak i dansbanan. Då det nu blev oss fullt klart att det verkligen var den onde, som på detta sätt uppenbarat sig för oss, grepos vi av förskräckelse och skyndade av alla krafter därifrån. Därefter», försäkrade fru E., »var det ingen av oss som vågade att gå till dansbanan för att lära oss dansa.»

Det är nog icke den enda gång, som djävulen sitter på spelmansplatsen på dansbanan. Där torde han hava sin stadigvarande plats. Den enda skillnaden är den, att de dansande se honom ej. Tänk om dessa kunde se honom, där han i verkligheten leder dem framåt i sin yra mot den mörka förtappelsens avgrund, huru förskräckta de skulle bliva. O du, som dansar din väg framåt mot förtappelsen, fly för ditt livs skull! Fly till din Frälsare, vars famn står öppen för din räddning.

Hon såg de fördömdas andar.

Ovan nämnda fru E. berättade även för mig huru hon vid ett tillfälle av kroppslig svaghet hade fått

skåda in i de fördömdas tillstånd. Hon såg huru de osaligas andar utan rast och ro, liksom ständigt jagade av en osynlig makt, foro fram och tillbaka. Bakom det område där andarna vistades såg hon en stor eldsjö, varifrån stora blågula eldsflammor uppstego såsom från en stor svavelbrand. Det var något det förskräckligaste hon hade sett. Men hon såg dock icke andarna i själva eldshärden, utan framför densamma. Sannolikt var detta synen av de avlidnas andar under mellantillståndet. I eldsjön komma de först efter den slutliga världsdomen.

På samma gång som hon såg denna syn fick hon själv känna de kval, som plågade de arma olyckliga varelserna. Och dessa kval voro så fruktansvärda, att ingen tunga kan beskriva dem. Från denna stund hade fru E. också en större nöd för sina medmänniskors frälsning. Timtal kunde hon ligga på sitt ansikte inför Herren, och under rop och tårar anropa honom om frälsning för dem, som äro stadda på förtappelsens väg. Arma själ på väg mot olycksrummet, låt varna dig medan tid är!

Budskap från andarnas värld.

Genom en troende syster hörde jag berättas följande: »En fru, boende i närheten av U., och som gått under namnet av att vara en kristen, insjuknade svårt. Man gjorde allt för hennes tillfrisknande, men förgäves. Slutligen dog hon, som man trodde, och den sjuksköterska, som skött henne under sjukdomen, förklarade henne vara död. Men en hennes dotter

greps av en viss förnimmelse av att hon ej var död, varför hon bad att hon skulle få ligga kvar i sin bädd. Sköterskan gjorde allt för att övertyga dottern om att modern verkligen var död, men det var förgäves. Dottern höll envist på, att hon skulle ligga kvar i bädden, och själv satte hon sig bredvid modern hållande hennes hand i sin. Efter det modern hade legat såsom livlös under några timmar slog hon helt plötsligt upp sina ögon under det att hon liksom förskräckt såg sig omkring i rummet. Då hon observerade de omkringståendes förvåning, utbrast hon: 'I tron bestämt att jag har varit död. Ja, jag har verkligen varit i de dödas rike. Det var något så förskräckligt där, ty alla tycktes håna mig, sägande: Du har bekänt dig för att vara en kristen, men vad har du gjort för din mästare? Du har ju icke vunnit en enda själ för Gud. Till sist fick jag befallning att gå tillbaka till jorden och söka vinna mina närmaste för Gud.» Kvinnan var då fullkomligt frisk och levde därefter i tre månaders tid, varunder hon gjorde allt det hon kunde för att vinna själar för Kristus. Hon var under denna tid alldeles såsom främmande för det jordiska, hon rörde sig alltid i det andliga och talade endast om Gud och de himmelska tingen. Efter tre månaders tid hade hon lyckats att vinna såväl sin man som alla sina barn för Gud. Och då, efter väl uträttat värv, fick hon för alltid lämna denna värld och gå hem till Gud.» Enligt vad ovan nämnda syster försäkrade, är berättelsen fullt sanningsenlig.

Vid ett möte hörde jag pastor L. berätta följande: »Då jag var stationerad i G. fick jag vid ett tillfälle bud om jag ville besöka en sjuk. Då jag kom dit, berättade de för mig att hon var mycket sjuk. Man hade t. o. m. trott henne vara död, men efter en stund hade hon kvicknat till igen, och hon hade då bett att få tala med en pastor för vilken hon kunde omtala något som hon ville uppenbara. Då jag kom in till den sjuka kvinnan berättade hon för mig, att hon hade varit i dödsskuggans dal. 'Jag har fruktat så mycket för densamma', sade hon, 'men då jag kom dit, överraskades jag av att finna den långt ifrån så mörk som jag fruktat, ty den upplystes av en stor vit lilja. Denna upplyste hela dalen. Som jag stod och betraktade denna lilja, kom en ängel emot mig, och jag frågade: 'Vad är detta för en lilja som är så vacker och som upplyser hela dödsskuggans dal.' 'Jo', svarade ängeln, 'det är en själ som du vunnit för Gud medan du var på jorden.' Så säg edra åhörare att dödsskuggans dal är ej så mörk, om man gjort något för Jesus. Men uppmana dem också att de göra allt det de kunna för att vinna någon själ för honom, ty det är dessa, som en gång skola upplysa dödsskuggans dal, då de skola genomvandra den.» Kort efter fick hon gå in i den eviga vilan.

»Någon tid därefter», fortsatte pastor L., »omtalade jag denna händelse vid ett större möte i B-kyrkan. Efter mötets slut kom en kvinna fram och bad att få tala vid mig. Hon sade: 'Jag vet vem den där

kvinnan var. Hette hon ej så och så?' 'Jo', svarade pastor L, 'det var just hon.' 'Jag vet också vem den själen var som hon vunnit för Gud. För åtskilliga år sedan var hon tjänarinna i den och den familjen. Sonen där levde främmande för Gud, men genom sin kristliga vandel, sina samtal och böner, vann hon honom för Gud. Han blev sedermera en verksom kristen och har varit till stor välsignelse för Guds rike och har i sin tur vunnit många själar för Jesus.'» Må vi med Guds hjälp vinna många själar för Jesus som kunna upplysa dödsskuggans dal, då vi en gång skola genomvandra densamma.

Vid ett besök hos pastor W. berättade denne för mig följande, som är nog så märkvärdigt: »Då jag var ung och ännu hemma i mitt föräldrahem på Gottland, hände sig, att min yngre bror, då omkring 14 år gammal, under det han hjälpte till med arbete ute på åkern, häftigt insjuknade i svåra magplågor. Han fördes hem, men plågorna endast tilltogo. Då kom till hemmet en man, smålänning till börden, som försökte att bota honom genom något slags trollmedel. Han påstod att gossen råkat ut för något ont ute på åkern, och att detta var orsaken till hans plågor, samt att detta skulle fördrivas med dylika medel. Han lät hämta in en gammal sele och lät så gossen krypa igenom denna några gånger. Men det hjälpte naturligtvis icke, plågorna endast tilltogo.

När plågorna till sist blevo honom alldeles outhärdliga, knäppte han plötsligt ihop sina händer samt utropade: 'Herre Jesus, hjälp mig! Herre Jesus,

hjälp mig!' Omedelbart därefter upphörde plågorna fullständigt, och gossen uppfylldes av en sådan himmelsk salighet att hela hans ansikte strålade, under det han högljutt lovade och prisade Gud. Efter en stund kom han i formlig hänryckning, då han var alldeles borta från det jordiska. Han var alldeles som om han varit i den himmelska världen och talade endast om vad han där hörde och såg. I detta tillstånd förblev han en lång stund. Då han kom till sig igen, sade han sig hava varit hos Gud och hade där sammanträffat med flera som gått hem till Gud. Bland andra hade han sammanträffat med en gammal bekant till familjen, som redan under gossens första år gått hem till Gud. 'Jag kände henne ej', sade han, 'men hon kände igen mig, och hon bad mig att medtaga en hälsning från henne till eder alla. Jag fick nu återvända till jorden, men vid den tiden', han nämnde därvid ett visst klockslag, 'får jag gå åter till Gud.»

Det gick som han sagt. Vid den nämnda tiden kom han åter i hänryckning och började att tala uteslutande om den himmelska världen och, då han kom till sig igen, medförde han hälsningar från andra som förut gått hem till Gud. För varje gång hade han vetskap om tiden då han åter skulle komma i hänryckning, och det slog aldrig fel. Detta fortsatte omkring sex veckors tid framåt, dock blev det allt längre mellan hänryckningsperioderna till dess de slutligen alldeles uteblevo. Under tiden var han fri från alla plågor, men dock svag till sin kropp, så att

han ej orkade att vara uppe. Då han var i hänryckning, var det ej möjligt att väcka hans intresse för något annat än den himmelska världen. För allt annat, som omgav honom, var han alldeles främmande. Ryktet därom gick ut över hela trakten, och eftersom han själv kunde förutsäga tiden för nästa gång då han skulle komma i hänryckning, så samlades mycket folk vid dessa tillfällen. Både präst och läkare kommo dit för att göra sina iakttagelser, men ingen kunde förklara det på annat sätt, än att det hela var något övernaturligt. Läkaren försökte att under hänryckningstillståndet genom olika medel väcka hans intresse för det omgivande, men det lyckades ej.

Vid ett tillfälle, då mycket folk var närvarande, och flera skjutsar stodo på gården, ty många hade kommit åkande dit, kom han under hänryckningen i stor nöd, och det tycktes som om han en stund svårt brottades med någon. Plötsligt såg man honom sträcka ut båda händerna åt ena sidan och liksom fylla dem med något, som han sedan kastade ut mot fönstret till som vette mot gården. Med detsamma blevo hästarna alldeles utom sig ute på gården, såsom om någon plötsligt skrämt dem till sken, och folket inne i stugan måste hastigt skynda sig ut för att lugna dem. Då han kom till sans igen, frågade man honom vad detta kunde betyda. 'Jo', svarade han, 'det var djävulen som ville överfalla mig, och för en stund var det mycket svårt. Men då fick jag se Jesu blod, och så fyllde jag båda mina hän-

der därmed och kastade på honom, varpå han flydde ut genom fönstret.' Egendomligt var ju ock, att hästarna ute på gården blevo så uppskrämda trots det, att intet synligt kunde upptäckas såsom varande anledning därtill. Det tycktes som om djävulen bokstavligen skulle hava kastat sig över dem. Vi hava ju också något motsvarande i bibeln, då det där berättas om de onda andarna som foro i svinen, och dessa till följd därav kastade sig i havet (Mark. 5: 13).

Vid ett annat tillfälle, då han uppvaknade från en hänryckningsperiod, sade han: 'Nu är N. N. hemma hos Gud, ty jag såg henne där.' Ingen av de närvarande hade kännedom om att den nämnda personen fått hembud, men några timmar därefter kom underrättelsen om hennes död. Alltså hade han även i detta fall talat fullkomligt riktigt.»

På så sätt fick han under denna tid genom sin omedelbara förbindelse med andevärlden, och de budskap han medförde därifrån, vara ett vittne inför många om Herrens underbara verk.

Följande berättelse hämta vi ur John Wesleys dagbok, och vilken jag här i översättning återgiver:

»S. T., då nära elva år gammal, vaknade en morgon såsom vanligt vid full hälsa. Hon hade icke förut haft någon allvarlig sjukdom. Kl. sex på morgonen steg hon upp, varefter hon hängav sig åt innerlig bön till Gud. Under det att hon så bad, överföll henne plötsligt en våldsam skakning. Strax därpå förlorade hon sin talförmåga och efter några minuter

även sin hörsel, så sin syn, och slutligen hade hon förlorat alla sina sinnesförmögenheter. Hennes moder sände genast bud efter hennes lärarinna, Mrs Designe, och fadern hämtade på samma gång en apotekare, Mr Smith, som bodde i närheten. Han försökte genom flera experiment att återkalla henne till medvetande, dock utan att lyckas. Till sist sade han: 'Barnet visar intet tecken till liv, hon är död.'

Vid 12-tiden började flickan att kvickna till. Hon öppnade ögonen, återfick sina sinnesförmögenheter och började att tala. Hon delgav då följande berättelse: 'Så snart jag hade förlorat mina sinnesförmögenheter kände jag mig vara på en mörk plats, som var mycket gropig och full av törnbuskar. Jag gick fram och tillbaka, men kunde ej komma igenom åt något håll. Det var nästan alldeles mörkt, endast en svag skymning förnams så pass klar, att jag kunde se de närmaste omgivningarna. Då jag befann mig i detta tillstånd, började jag att ropa av förskräckelse så att mitt hjärta ville brista. Då kom en man till mig, som frågade: 'Barn, vart skall du gå?' Jag svarade: 'Jag vet det icke.' Han frågade då: 'Vad önskar du?' 'Jag önskar att Kristus måtte komma till min räddning.' Han frågade så efter mitt namn. Jag sade honom mitt namn, men märkvärdigt nog så nämnde jag icke mitt nuvarande namn, utan ett för mig alldeles främmande sådant. Han sade då: 'Du är just det barn till vilket jag är sänd. Du har nu endast att följa mig.' Och som han talade började ett stort ljus att lysa fram.

Vi började så vår vandring tillsammans, och vi gingo till dess vi kommo till en stätta. Mannen steg över denna, men bjöd mig stanna där jag var. Jag stannade där, som det tycktes mig, omkring en tre kvarts timme. Under tiden iakttog jag mannens kläder. De voro skinande och vita såsom snö samt räckte honom ned till fötterna. Då han kom till baka föll han på sina knän och bad. O, vilken bön! Jag hade aldrig tillförene hört en sådan bön. Därefter sade han: 'Kom nu med mig.' Jag steg nu över stättan, och på andra sidan var det mycket ljust. Han förde mig genom en smal gång till en mycket bred väg, då han sade: 'Detta är vägen som leder till helvetet. Men var ej rädd, ty du behöver ej stanna där.' Vid ändan av vägen stod en man, även han klädd i vita, skinande kläder, vilka räckte honom ned till fötterna. Ingen kunde komma vare sig ut eller in genom den port, till vilken vägen ledde, utan hans kännedom. Dock hade icke denne man nyckeln till porten, utan denna bars av min följeslagare. Han öppnade porten och vi gingo vidare. Efter att hava vandrat ett litet stycke framåt, togo vi av till vänster, där vi kommo till en mycket djup avgrund. Jag kunde tydligt förnimma den stank och svavelrök som uppsteg därifrån. Jag kunde också tydligt iakttaga en stor mängd av människor därnere, som det tycktes mig sammankedjade, vilka ropade och gnisslade med sina tänder. Mannen sade mig, att det var de synder som de en gång älskade, som nu plågade dem. Jag såg en stor skara, som

stod smädande Gud och spottande varandra i ansiktena. Andra gjorde kulor av eld och kastade dem på varandra. Jag såg också många som hade glödande fat, ur vilka de drucko flammor av eld. Andra hade spelkort av eld i sina händer med vilka de spelade tillsammans.

Vi stannade här, som det tycktes mig, omkring en halv timme, varefter min följeslagare sade: 'Kom så vill jag visa dig härlighetens plats.' Jag följde honom, och han förde mig in på en väg så smal, att vi knappast kunde gå sida vid sida med varandra. Denna väg förde oss fram till en stor, rymlig plats. Där fick jag se himmelens port vitt öppen, men den var så skinande att jag knappast kunde se på den. Vi fortsatte vår vandring in genom densamma, och då kommo vi till en stor öppen plats, där jag såg helgon och änglar vistas tillsammans. Därefter fördes jag till en annan plats, ännu härligare än den första. Där voro de heliga samlade till gudstjänst. Då de bådo, bådo de alla på en gång, och alla deltogo de i sången. O, vilken sång! Vilka vackra och mjuka röster, som alla stämde in i den fullaste harmoni.

Därpå fortsatte vi till en tredje plats. Där fick jag se Gud sitta på sin tron. Tronen bestod av ljus. Den var ljusare än själva solen, så ljus att jag knappast kunde fästa mina ögon på den. Jag såg två personer sitta på tronen, som tillsammans utgjorde en. Vår Frälsare höll en penna i handen, under det en stor bok låg på hans högra sida, en

annan bok låg på hans vänstra sida och en tredje strax bakom honom. I den första boken upptecknade han sitt folks böner och goda gärningar. Jag såg huru hans ögon överforo hela jorden i ett ögonblick. Ja, han överskådade både jorden och himmelen med ett ögonkast. I den andra boken nedtecknade han de ondas svordomar, förbannelser och onda gärningar. Sedan såg jag huru han tog den första boken i sin hand, gick fram till sin fader och sade: 'Fader, se här mitt folks böner och goda gärningar.' Och under det han höll upp sina båda händer bad han så innerligt för dem. Jag har aldrig hört en röst sådan som hans, och innehållet av bönen kan jag ej beskriva. Hans fader såg på honom och sade: 'Min Son, jag förlåter människorna, dock icke för deras egen skull utan för din skull. Då nedtecknade vår Herre detta i den tredje boken, varpå han återvände till sin tron, fröjdande sig med hela den himmelska härskaran.

Det föreföll mig som om jag stannade där några månader. Men under hela denna tid kände jag ej något behov av sömn. Det fanns ingen natt där, icke heller såg jag någon sky eller någon sol, och dock var det klaraste ljus rådande överallt.

Därefter förde mig min följeslagare tillbaka till en stor dörr, som han öppnade. Vi gingo genom dörren och kommo då ut i ett område med den allra härligaste trädgård med bäckar och springvattenskällor. Som vi gingo tillsammans sade jag: 'Jag ser icke min bror här.' (Han hade dött någon tid

förut.) Min följeslagare svarade: 'Barn, du kan icke ännu igenkänna din broder, så länge din ande ännu är bunden vid din kropp. Din ande skall återvända till jorden. Du måste bedja och vaka, och då din ande blir löst från kroppen, skall den få återvända hit igen, då skall du bliva förenad med de heliga här, och då skall du också känna igen var och en av dem, såsom förut på jorden.' Jag frågade: 'När skall detta ske?' Han svarade: 'Jag vet det icke, icke heller någon ängel, endast Gud allena känner det.'

Så fördes jag till en annan underbart härlig trädgård, där det fanns alla slag av fruktträd bärande de allra härligaste frukter. Min följeslagare berättade mig: 'Denna trädgård bär ständig frukt.' Här såg jag en underbart härlig plats med en stor gyllene skylt över ingången, på vilken stod att läsa: 'Detta är källan till rening för mitt folks synd och orättfärdighet. Dit de när som helst kunna gå för att bliva renade från alla sina synder.' Dörren stod öppen, varför jag såg in och blev då varse en källa full av vatten, vit såsom mjölk. Det föreföll mig som om vi några veckors tid vandrade omkring i denna trädgård, under det min följeslagare förklarade för mig vad där förefanns. Under denna tid kände jag ej något som helst behov av mat eller dryck, ej heller kände jag någon svaghet.

Under det vi så vandrade tillsammans sade min följeslagare: 'Sjung.' Jag frågade: 'Vad skall jag sjunga?' Han sade: 'Sjung den himmelska konungens lov.' Då jag hade sjungit några verser, sade han

till mig: 'Nu måste jag gå.' Jag ville då gå med honom, men han sade: 'Det är icke din tid ännu. Du har ännu mera att uträtta på jorden.' Ögonblicket därefter försvann han, och jag kom till mig själv och började att tala.»

John Wesley tillägger: Hennes moder berättade vidare för mig: »Så snart hon hade återfått sin talförmåga, berättade hon allt detta för oss, tilläggande· 'Jag har lärt mig en den vackraste sång ni någonsin hört i edert liv.' Varpå hon började att sjunga de mest innehållsrika och imponerande ord jag någonsin hört. Hon fortsatte att under tårar och den djupaste rörelse tala de mest underbara sanningar ända till omkring kl. 3 e. m., då hon föll i en lätt slummer till omkring kl. 7 på kvällen. Hon angav då samma berättelse inför Mrs Designe, varefter hon var tyst till kl. 5 på morgonen.

Hon mottog sina synders förlåtelse vid nio års ålder, och var alltsedan mycket vaksam över sig själv. Efter ovan nämnda hänryckning har hon fortsatt att vandra i tro och kärlek men har varit klen till sin kropp.

X.

Budskap i anden.

Här återgivna budskap har jag vid olika tillfällen fått nedskriva efter andeingivelse, d. v. s. ingivelsen har givits mig mening efter mening, allt efter som jag hunnit att nedskriva dem. Då jag ej kunnat finna annat än de alla hava sin motsvarighet och grund i den heliga skrift, så har jag ej fruktat för att offentliggöra dem. Tvärt om, gör jag det med glädje under den förhoppningen, att de skola lända Guds namn till förhärligande, bliva syndare till väckelse och frälsning samt Guds folk till lyftning och välsignelse.

Skulle någon ställa sig skeptisk inför dem, vill jag erinra om apostelns ord: »Gud har i församlingen satt först och främst några till apsotlar, för det andra några till profeter, för det tredje några till lärare» o. s. v. (1 Kor. 12: 28). Vidare: »Föraken icke profetior» (1 Tess. 5: 20).

Herrens budskap till folken.

Detta säger Herren, Herren, härskarornas Gud: Hören I folk och lyssnen I människobarn! Har jag icke kallat eder, I folk, och har jag icke ropat eder vid namn, I människobarn? Hava icke mina händer varit utsträckta mot eder, de händer varmed jag velat draga eder till mig? Har jag icke skänkt eder fullheten av min nåd, och har icke min besökelses Ande vilat över eder? Varför haven I då icke aktat på min röst och varför haven I icke hörsammat min kallelse? Varför haven I vänt eder bort ifrån mig, eder frälsnings Gud, och varför haven I föraktat den nåd jag eder bjudit haver? Se, det är jag allena som kan frälsa, och det är endast min hand, som kan lyfta eder upp från eder förnedring.

Veten detta, I folk, att en vredens dag skall komma, en hämndens dag, då jag skall hemsöka folken för deras synder och människors barn för deras gudlöshet. Det blir en dag av förskräckelse och en tid av stor nöd. Det är hämndens dag och min glödande vredes tid.

I folk, I tron att jag icke ser eder ondska, och I människobarn, I inbillen eder, att jag icke aktar på eder gudlöshet; men veten att jag har ögon, och jag ser; jag har öron, och jag hör. Eder ogudaktighet har stigit upp inför mig och eder gudlöshet ljuder mig i öronen. Min vredes dag, den stundar, och min hemsökelses tid är för handen. Ve eder, I folk, då min vredes glöd börjar att brinna, och ve-

eder, I människors barn, då min hemsökelses eld är tänd. Då skall edert löje vändas i gråt och eder sång i klagan; i stället för förakt skall det bliva djup förkrosselse. Men då skall jag icke akta på edert rop, och edra böner vill jag icke längre höra. Jag skall vända mig bort ifrån eder, då I icke haven velat lyssna till mig, då jag kallade eder, och då I icke haven velat akta på min besökelses dag.

Hören, I folk, och lyssna, I människobarn: I dag sträcker jag ut mina händer emot eder, de händer som I haven genomborrat, och ännu låter jag min röst höras, den röst som kallar eder till bättring. I dag är frälsningens dag, och nu är besökelsens tid. Vänden om från eder väg, den där orättfärdig är! Kommen till mig, eder frälsnings Gud! Mitt hjärta brinner av kärlek, och mitt bröst är fullt av förbarmande. Mina händer äro utsträckta och min famn står öppen. Mina ögon spanar och mitt innersta söker de förlorade, de som i sin dårskap gått bort ifrån mig. Varför viljen I dö i eder dårskap, och varför viljen I förgås i edert oförstånd?

Vad skall jag då göra för de förlorade, och huru skall jag kunna rädda de vilselupna; då de icke längre vilja höra min röst, och då de icke längre vilja akta på mitt rop? Mitt innersta är upprört och min själ, den gråter. Dock, de vilja ej komma till mig, ej heller vilja de höra min röst. Vad skall jag mer göra, och på vad sätt skall jag vidare söka dem? Nej, min besökelses tid är nära sitt slut, och mitt tålamod har blivit fört till det yttersta. Min

vredes dag, den kommer, och min hemsökelses tid är för handen. Jag skall slå och icke spara längre, jag skall tukta och icke ropa mera. Ve eder, I folk, då min hämdedag kommer, och ve eder, I människobarn, då min vredes tid är inne.

Budskap till Guds folk.

Så säger Herren, Herren: Se, jag skall ännu en gång välsigna mitt folk, och ännu en gång skall jag låta nådens strömmar komma de mina till del. I, mitt folk, varföre haven I övergivit min väg? I, mina utkorade, varföre haven I vänt eder bort från min sanningsstig? Varför haven I icke aktat på mitt ord, och varför haven I icke följt mina befallningar?

I frågen: I vad stycken hava vi icke aktat på ditt ord, och i vad avseenden hava vi icke följt din väg? Jo, däri haven I avvikit, att I icke haven förkunnat rättfärdighet och dom för folken. I haven icke trängt eder fram till uppfyllelse av min Ande, och I haven ingen läkedom för de lidande vid eder dörr. I skämmens för mitt ord, och mina nådegåvor förakten I. Mitt folk, som jag kallat mig till en brud, har icke ännu stått upp för att ikläda sig sin bröllopsskrud, trots det att stunden för min tillkommelse är nära, och fastän mitt budskap ljuder: Stå upp och gör dig redo för din brudgum! I stället för att akta på mitt ord, haven I följt edra egna meningar, och i stället för att leva helt för mig, haven I vänt eder bort till världen. Se, du, min utvalda brud,

du har varit mig otrogen; och hör du, min tillämnade hustru, du har gått i älskog med en annan.

Vad skall den brudgum göra vars brud är honom otrogen och vad den man, vars hustru har övergivit honom? Jo, han skall i sin kärlek söka henne, och i sin förlåtelse skall han kalla henne åter. Han skall säga: Kom tillbaka, du min älskade, och vänd åter du, som min själ har kär. Se om natten tänker jag på dig. och om dagen går min åtrå till min vilseförda. Men om hon ej vill hörsamma hans röst, och om hon ej vill lyssna till hans kallelse, skall han säga: Hon är mig ovärdig, då hon försmått min kärlek, och hon skall icke vidare kallas min, då hon hängivit sig åt en annan. Jag skall giva henne mitt skiljebrev, och jag vill utvälja mig en brud efter mitt sinne.

Se, I, mitt folk, min arvedel, du min brud, som min själ har kär, du har vänt dig bort ifrån mig, och du har sökt din tillfredsställelse i världen. Världen är dig kärare än mig. Jag sörjer över dig, och min själ är djupt bedrövad för din skull. Jag har kallat dig vid namn, men du har icke svarat mig; jag har i min kärlek kallat dig åter, men du har ej velat komma. Tror du icke, att det finnes någon gräns för min kärlek, eller inbillar du dig, att mitt tålamod aldrig kan taga slut? Jag skall ännu en gång kalla dig, och ännu en gång skall jag söka dig i min nåd. Men om du icke vill höra min röst, och om du icke vill akta på min kärlek; om du fortsätter att gå dina egna vägar och förbliver

i din ro i världen, så vet att jag skall skriva mitt skiljebrev, jag skall utspy dig ur min mun, och jag skall akta dig som en sköka, den där har övergivit sin man.

Huru skall jag kunna hava en sköka till min brud, och huru skall jag kunna hava en otrogen till min hustru? Nej vet, om du icke nu vill akta på min kärlek, och du icke åter vill vända dig till mig, så skall jag vända mig bort ifrån dig, och mina ögon skola icke längre söka dig. Jag skall utvälja mig ett folk efter mitt hjärta och uttaga mig en brud, som håller trohet. Du skall få gå i din skam, och du skall få förbliva i din nakenhets blygd. Jag skall uttaga min brud från folk, som du icke känner, och min arvedel skall bliva den, som du nu föraktar.

Hören I, mitt folk, och lyssna du min utvalda: Nu kallar jag dig vid namn och nu bjuder jag dig att komma. Min själ är bedrövad för din skull, och mitt innersta sörjer över min ungdoms brud. Lyssna, du mitt folk, och hör du, min arvedel, vänd om, du min brud, och kom, du min älskade, innan jag skriver mitt skiljebrev, och innan min förkastelse har drabbat dig. Se, ännu en gång vill jag klappa och ännu en tid vill jag bida. Men vet, om du icke bättrar dig, så kommer min skiljedag, och om du icke vänder om från din villostig, så kommer stunden för min förkastelse.

Budskap till de förlorade.

Detta säger Herren, Herren till sina förlorade barn: Varför haven I gått bort ifrån mig, och varför haven I icke velat gå min väg? Varför har eder håg vänt sig till världen, och varför haven edra hjärtan trånat efter det fåfängligt är? Se, I haven vänt edra hjärtan bort ifrån mig, eder frälsnings Gud, och I haven efterföljt den furste, vars namn är Fördärvaren, och i vars spår följer döden.

Har då jag varit eder en så svår konung, och har min spira blivit eder för tung? Vem är det, som skapat åt eder solen, och vem är det som låter ljuset falla på din stig? Vem är det som låter marken grönska, och som för varje dag dukar bordet framför dig? Vem är det som givit dig ögon, att du må se, och öron att du må höra, vem giver dig händer att taga med och fötter att du må gå? Är det icke jag, Herren, din Gud och skapare? Vem är det som bevisar dig en kärlek sådan som jag, och vem är det som givit ett offer sådant som mitt? Se, jag hade min son, den käre, honom, som jag fött ur mitt liv. O, huru kär jag hade honom, han var min skatt, mitt allt. Men jag gav honom ut för din skull, och jag offrade honom för de fallna. Han trådde djupt i förnedringen, och han utblottade sig på allt. Man slog honom, och han blev sargad för din skull; han gav sitt liv i döden, och han trädde ned i förgängelsens boning. Detta allt för att visa min kärlek till de fallna och för att frälsa de förlorade. Vad kan jag väl mer göra, och vad större

offer kan jag bringa? Jo, ännu går min son, den jag har kär, honom, som jag givit världarna att styra och åt vilken jag överlämnat min makt att råda. Se, han går omkring och söker de fallna, och ännu kallar han de förlorade vid namn. Han ropar: Vänden om, vänden om, I fallna människobarn; kommen till mig, I förlorade, så vill jag upprätta eder från edert fall, och så vill jag hela eder från eder olydnad. Haven I någonsin sett en sådan kärlek, och haven I någonsin erfarit en sådan barmhärtighet?

Vad har väl synden givit eder, vad har förvillelsen skänkt eder av lycka? Har den givit eder en timme av frid, eller har den skänkt eder en stund av glädje? O, människobarn, svara mig, och du förlorade, låt mig höra ditt tal! Vem är det som lett eder så djupt på fördärvets stig, och vem är det som slagit eder så hårt? Varför blöden I ur så många sår, och varför hör jag ständigt eder kvidan? Lyft ditt huvud och skåda ut över världen, öppna dina ögon och skåda ut över de vida fälten! Varför ser jag blodet flyta i strömmar, varför äro städerna förstörda och hemmen skövlade? Varför nås mitt öga av alla dessa stympade lik, och varför måste jag se alla dessa fördärvade människokroppar? Människobarn, svara mig, du vilseförda tala! Är det icke för din ondskas skull som allt detta kommit över dig, och är det icke din synd som sänkt dig i det djupa fördärvet? Har du icke vänt dig bort från din Gud, och har du icke övergivit din rätte konung? Heter icke den furste du tjänar Fördärvaren, och följer

icke döden i hans spår? Är det icke han, Fördärvaren, den du tjänar, som sänkt dig i fördärvets grop, och är det icke han, som har döden i sitt våld, som fört dig ned i de mörka djupen? Varför vill du tjäna honom, och varför vill du stå under hans välde? Du, mitt vilseförda barn; du, min förlorade son, ännu kallar jag dig till bättring, och ännu bjuder jag dig min frälsning. Ännu står min famn öppen, och ännu äro mina händer utsträckta mot dig. Ännu älskar jag dig, mitt barn, och ännu vill jag förbarma mig över dig. Vänd om medan tid är och sök mig medan dagen varar! Ty vet, att Fördärvaren, den du tjänar, han rustar sig i sin vrede, och Förstöraren, den du älskar, han stiger ned till jorden i sin förtörnelse, vetande att hans tid är kort, och att hans regeringsdag är nära sitt slut. Detta kommer att bliva en dag med förskräckelse, och det kommer att innebära en tid full av fasa. Vänd om, du människobarn, så vill jag sluta dig i min famn; och kom tillbaka du förlorade, så vill jag gömma dig i min hydda.

Den stolta staden.

(Jämför Uppb. 18 kap.)

Detta säger Herren, Herren om den stolta staden: Du stolta stad med dina höga torn och dina väldiga tinnar; du befästa plats med dina furstliga palats och dina ståtliga hus; du har samlat dig oändliga rikedomar, och du innesluter i dig en mängd av skatter. Du har omgjordat dig med en mur av järn

och dina vallar äro eld. Du tänker, nu är jag säker och nu kan ingen fara nalkas mig. Dina köpmän äro så många, och dina krämare kan ingen räkna. Skepp har du i mängd, och dess laster äro så värdefulla. Du säger: Vem skulle jag frukta, och vem är den, som vågar att resa sig upp mot mig? Mitt lögnnät spinner jag ut över jorden, och genom min falskhet lägger jag folkslag till mina fötter. Jag tronar den mäktigaste bland platser på jorden, och jag sitter här, den rikaste bland städer i världen. Så talar du i ditt övermod, och så kväder du i din dårskap.

Skulle jag, Herren, icke se din skam, och skulle mitt öga icke skåda den nöd som gömmes inunder din rikedom? Skulle mitt öra icke nås av de klagande ljuden, och skulle jag icke höra den kvidan, som kommer inför mig? De små barnen, de hungra, och mödrarna gråta, folken, de digna och skarorna falla, släktena, de blöda, och massorna klaga. De säga: Låt oss beså våra egna åkrar och äta vårt eget bröd; låt oss få vakta våra egna hjordar och föra våra egna skepp. Men din järnhand är så hård och din själviskhet så stor. Du säger: Hörer icke makten mig till, och är icke vinningen min? Ditt hjärta är så okänsligt, och ditt bröst är så hårt.

Ja, vet du stolta stad, och hör, du själviska folk: Din dom är skriven, och ditt öde är redan beseglat. Din järnmur kan icke skydda dig, och dina eldsvallar räcka icke till som värn. Se, jag stiger över dina vallar, och jag jämnar din mur. Jag skall

röra vid jordens innandömen, och jag skall sätta havet i svallning. Jag skall komma jorden att darra och bergen att skälva. Du har velat hava eld, och eld skall du få; du har omgjordat dig med järn, och järnhård skall din lott bliva. Jag skall låta jorden öppna sig, och jag skall gräva en grop stor nog för ditt fall. Dina köpmän skola då fråga: Var hava våra skatter tagit vägen? Och dina krämare skola klaga: Vi hava ingenting att sälja. De skola utropa: Ve oss, vi förgås med våra rikedomar, och vår stora makt kan icke längre rädda oss. Folken skola på avstånd se röken av din brand, och på avlägsna orter skall man höra dånet av din undergång. Man skall fråga: Var har den mäktiga staden tagit vägen, och varför har den beryktade platsen så helt försvunnit? Varför har dess fall blivit så djupt, och varför se vi den icke längre för våra ögon? Skeppen skola vända om med sina skatter, och köpmännen skola söka efter andra köpare. Du skall icke längre räknas bland jordens städer, och man skall icke längre finna ditt namn bland de befästa orterna.

Vet, du stolta stad, och hör, du högmodiga folk, du som ej velat se den omgivande nöden och ej velat lyssna till de klagande ljuden: Din dom är skriven, och ditt öde är beseglat. Din undergång är given, och din ödeläggelse är säker. Detta skall bliva din lott, därför att du icke vill akta på den tid, då du var sökt, och så skall ditt öde bliva, därför att du ej ville öppna då jag klappade på din port. Jag

sökte dig, men du ville icke svara, därför har ditt hjärta blivit så hårt; jag klappade, men du ville icke öppna, därför har ditt sinne blivit så bortvänt. Din synd har stigit upp till himmelen, och din ondska har stigit upp inför den Helige. Vet, du stolta stad, din dom går i uppfyllelse, och hör, du själviska folk, ditt öde skall du icke undkomma.

Brudgummen och hans brud.

(Jämför Höga Visan.)

Ser du min brud, den min själ har så kär, och varsebliver du min utvalda, som mig så dyrbar är. I vildmarken såg jag henne, där hon gick vilse bland bergen; och i ödemarken fann jag henne, där hon skyndade sin väg fram. Hon hade gått vilse bland bergen, och hon hade förirrat sig i ödemarken. Hennes ansikte var svart, ty solen hade bränt henne, och hennes hy var mörk, ty stormen hade härjat henne. Hennes kläder voro sönderrivna, och hennes hår var ovårdat. Men hennes blick förrådde skönhet, och hennes gång vittnade om hennes ursprung. Hon var ju min syster, och hon hade ju utgått från min faders hus. Jag fattade kärlek till henne, och hon blev min själ så dyrbar. Jag gick efter henne, och jag talade till henne; jag följde i hennes spår, och jag kallade henne vid namn. Jag sade: Varför har du gått vilse, min älskade, och varför har du, min sköna, förirrat dig bland vildmarkens djur? Kom tillbaka till mig och vänd åter till din faders hus. Se, jag älskar dig så högt, och du har blivit min

själ så kär. Då stannade hon i sitt lopp och vände sin blick mot mig. Hennes ansikte bar prägel av förfäran, och hennes själ var upprörd, ty vildmarkens djur hade skrämt henne, och nattens hemskhet hade upprört henne. Hon sade: Huru skall jag kunna vända åter, då jag icke finner någon väg, och huru skall jag kunna komma tillbaka, då ödemarken har gripit mig fången? Min själ är upprörd av nattens hemskhet, och mitt innersta är uppskrämt av vildmarkens fasor. Jag sade: Jag vill visa dig vägen, den du skall gå, och jag skall leda dig den stig som leder åter till din faders hus. Jag räckte henne min hand, och min arm fattade hennes gestalt. Hon skälvde av rädsla och hennes kropp darrade av förskräckelse. Jag sade: Var lugn du, min älskade, ty min hand är säker, och var trygg du, min utvalda, ty min arm är stark. Då lugnade hon sin själ vid min sida, och hennes hjärta fann vila vid mitt bröst. Så vandrade vi tillsammans bland bergen, och vi gingo sida vid sida genom ödemarken. Vi hörde vilddjurens rytande och rovfåglarna läto höra sitt skri, men det störde oss icke i vår kärlek, och det oroade oss icke i vårt samtal. Ty jag litade på min arms styrka, och jag förtröstade på min själs kraft.

Så kommo vi till min väns hus, och våra ögon fingo skåda min förtrognas boning. Dit gingo vi in, och i dess rum funno vi vila. Jag sade till min vän: Tag hand om min utvalda, medan jag vänder åter till min Faders hus, och låt henne finna vila

hos dig till dess jag vänder tillbaka från min färd. Hon är trött efter sin vandring bland bergen, och hennes kropp är utmattad efter ödemarkens ansträngning. Hennes hy är brun, och hennes kläder äro sönderrivna. Hon kan icke ännu följa mig, och ännu är hon ej klädd till brud vid min sida. Giv henne mat att äta och druvvin att dricka; förse henne med salva för sina ögon och giv henne olja för sin hy. Jag går för att hämta hennes bruddräkt, och jag far tillbaka för att göra vårt brudgemak i ordning.

Så fick min brud stanna i min väns hus, och min utvalda fick vila ut i min förtrognas boning. Jag är skild från henne, men min själ har henne kär; hon är borta från min sida, men mitt innersta söker henne där hon är. Huru skulle jag kunna vara nöjd så länge min brud är i främlingslandet, och huru skall jag finna vila så länge min utvalda är i närheten av vildmarkens djur. Nej, min själ längtar efter den stund, då jag skall få möta henne åter, och mitt innersta trånar efter att få se henne i sin bröllopsskrud. Mitt palats är mig icke nog, så länge min utvalda bor i främlingsland, och min härlighet tillfredsställer mig ej, så länge min utkorade ej är här.

Jag hör min brud, där hon klagar: Främlingslandet har blivit mig så dystert, och min boning är mig så trång. Min väntetid har blivit mig så lång, och min omgivning tillfredsställer mig ej. Min själ längtar efter min brudgum, och mitt hjärta trånar

efter min älskade. Varför dröjer du så länge, och varför får mitt öga spana förgäves efter din ankomst?

Min brud, din bröllopsskrud är färdig, och du, min utvalda, din krona är tillredd. Din väntetid är ute, och tiden för vårt bröllop har kommit. Lägg av din dräkt, den där sönderriven är, och vik bort din klädnad, som blivit fläckad. Stå upp, min älskade, och kläd dig i din skrud. Två din kropp i vatten och smörj ditt huvud med olja. Pryd ditt hår med dina smycken, och låt pärlbandet kläda din hals, ty tiden för vårt bröllop är inne, och dagen för min ankomst är ej långt borta.

Jag hör min bruds röst från främlingslandet, där hon kväder: Se, ditt budskap har nått mig, och den glada tidningen har kommit till mig. Se, min brudgum kommer, och min älskade är icke långt borta. Jag har redan gått till källan för att bada, och oljehornet är redan i min hand. Jag har avklätt mig min dräkt, och jag har höljt mig i väntan på min brudgum. Min blick är riktad uppåt, och mitt öga är vänt mot skyn. Till mina vänner har jag redan sagt farväl, och mina bekanta har jag invigt i min hemlighet. Men de vilja ej tro mig, och de vilja ej höra mitt tal. De säga: Din brudgum dröjer, slå dig till ro i främlingslandet. Men huru skulle jag kunna slå mig till ro i det land, som ej är mitt, och huru skulle jag kunna reda mig en boning där min älskade ej är? Nej, jag har stått upp för att kläda mig, och jag har rest mig för att göra mig i ordning för min brudgum.

Se, min brud, där hon klätt sig i sin vita dräkt, och skåda min utvalda, där hon står i sin sköna bröllopsskrud. Var ser du en brud skönare än hon, och var varsebliver du en kvinna mera intagande än hon är? Hennes hy är så skär, och ur hennes ögon strålar renheten fram. Hon är min brud, den jag älskar, och hon är min utvalda, som min själ har kär.

INNEHÅLL.

13475

HERRENS DRÄPLIGA GÄRNINGAR

rekvireras hos förläggaren

Pastor Per Nilsson, ÅBY

Pris kr. 1:75

Vid rekvisition av 10 ex. lämnas 30 proc. och av 20 ex. 33 proc. rabatt.